

dž

8-9 2016

DUHOVNO ŽIVLJENJE

BUENOS AIRES - LETO 83

Na praznovanju BUENOS AIRES CELEBRA ob 25-letnici slovenske osamosvojitve - Foto Lučka Oblak Čop

Sveta maša v buenosaireški
katedrali ob 25-letnici
slovenske osamosvojitve
Foto Marko Vombergar

Nastopi slovenskih domov na praznovanju BUENOS AIRES CELEBRA
ob 25-letnici slovenske osamosvojitve - *Foto Marko Vombergar*

Slovensko okno upanja

L. 2013 je Cistercijanska opatija Stična izdala pri založbi Salve d.o.o., Ljubljana, knjigo p. Antona Nadraha **“Fatima – okno upanja.”** Z majsko številko je začelo “Duhovno življenje” objavljati članke iz te knjige kot pripravo na stoletnico Marijinih prikazovanj v Fatimi. Kako ceni nadškof dr. Marjan Turnšek knjigo p. Nadraha, zvemo iz njegovih Spremnih besed na prvih straneh knjige, ki jo on imenuje Slovensko okno upanja. Nedvomno so nadškofove Spremne besede vredne, da jih nudimo bralcu na tem mestu.

Knjiga p. Antona Nadraha »Fatima - okno upanja« je čudovit »sprehod« s pomočjo nadnaravnih skrivnostnih dogajanj v Fatimi skozi skoraj stoletno zgodovino in razbiranje le-te v luči fatimskih prikazovanj in Marijinih materinskih naročil in klicev ter njenih zdravih posredovanj. V skladu z naslovom, ki je povzet po uvidu papeža Benedikta XVI., bi tudi to knjigo mogli imenovati »okno upanja« za naš čas, za naš slovenski trenutek. Za čas, v katerem se srečujemo z realnostjo razkristjanjenosti ne le naših mest, ampak vedno bolj tudi podeželja, ko moramo nositi neslavni naslov naroda v Srednji Evropi, ki najmanj moli, ko tudi med mladimi krščanskimi družinami komaj še najdemo kakšno, ki je postavljena na trden temelj zakramenta svetega zakona (saj je med novokrščenci še komaj morda petina ali ponekod le desetina takih, ki niso iz zunajzakonskih skupnosti) ... V to slovensko resničnost prihaja sedemdesetletnica posvetitve našega naroda Mariji v letu 1943, ki je še posebej duhovno pripravljena z obhajanjem petih prvih sobot pred obnovitvijo te posvetitve na letošnji praznik Marijinega

vnebovzetja; in drugo leto prihaja še stoletnica prikazovanj v Fatimi. S to knjigo bomo mogli v tem času kakor skozi »okno« zreti v Marijino »delavnico«, iskati ob njej in vsem, kar se po njej dogaja, tolažbo, pogum in predvsem priprošnjo za tiste milosti, ki jih v tem trenutku naše zgodovine kot skupnost Cerkev, kot slovenski narod in samostojna država Slovenija najbolj potrebujemo, da bomo zmogli smeje in prave premisleke, izbire in odločitve ter tudi moč za njihovo uresničevanje. Z Marijo ni svet nikoli brezupen, ker nam Ona pogled nenehno usmerja v svojega Sina Jezusa Kristusa. On pa je Pot, Resnica in Življenje. On je že vstal od mrtvih, Ljubezen je že dokazala, da je močnejša od smrti. In Marija, ki je vedno ob Njem, v Nazaretu in Betlehemu, v Egiptu in spet v

Nazaretu, pa tudi v Jeruzalemu vse do Kalvarije in naprej v binkoštni dvorani in na gori vnebohoda, preko smrti pa tudi v nebesih, ona ob Njem zmore veliko, zelo veliko ... Zmore nagovoriti otroke v Lurdu in nato v Fatimi pa še marsikje, da se preko njih otroškega označila spreobračajo mnogi, zmore zbirati številne romarje na svojih posebnih mestih milosti ... zmore izprositi zdravje bolnikom, ozdravitev medsebojnih odnosov že praktično razbitih zakonov in družin, zmore preusmeriti kroglo, ki drvi naravnost v papeževo srce ... zmore pretresti in zrušiti totalitarne režime ... zato zmore tudi med nami v Sloveniji storiti velike reči, če se bomo dovolj številčno

odzvali njenemu vabilu k več in boljše molitve, k zadostilnemu postu in opravljanju dobrih del.

In ta knjiga nosi v sebi duhovni naboj, da nam pri tem odpiranju Marijinemu posredovanju za nas pri svojem ljubljenem Sinu lahko pomaga, da nam lahko ogreje srce, ki se bo odprlo veletoku milosti, ki se po Mariji želi izliti v naša srca in po nas v našo slovensko družbo, v slovensko misel in besedo, v dejanja in dogajanja. To se ne bo zgodilo z nasilno prevratniško dejavnostjo, ampak s spremembo, ki nastaja od srca do srca.

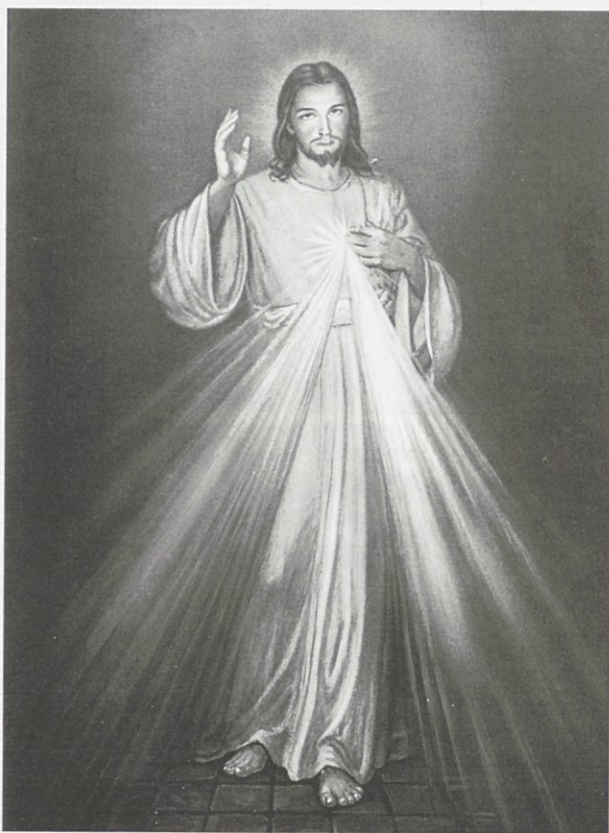
Nekateri težko sprejmejo Marijina prikazovanja, češ da jih ne potrebujejo. Morda jih kdo res ne potrebuje. Vendar je Cerkev prikazovanja v Fatimi sprejela kot verodostojna. In ker se je okoli njih zgodilo že toliko duhovno koristnega in naravnost čudovitega, ne moremo zanikati, da so za nekatere potrebna. Čeprav nič ne dodajo Kristusovemu razodetju, pa vendar mnogim pomenijo njihovo lastno pot spreobrnjenja, posvetitve in svetosti. Če verujemo, da je bila Marija z dušo in telesom vzeta v nebesa, to pomeni, da ima sedaj poveljano telo, ki ima podobne lastnosti kot jih je imelo Jezusovo telo po vstajenju, ko se je na različne načine prikazoval učencem. Torej lahko to isto možnost Bog nakloni tudi Mariji v naše dobro, v dobro določenega dela sveta ali vseh ljudi.

V tem zadržanju in odprtosti nadnaravnemu dogajanju v Fatimi in vsem, kar je povezano z njim, nas neomajno potrjujejo praktično vsi papeži od Benedikta XV. v času prikazovanj do Benedikta XVI., kar moremo enkratno prepoznati tudi v tej knjigi, in nič ne dvomim, da bomo lahko v to vrsto »fatimskih« papežev kmalu postavili tudi svetega očeta Frančiška; če ne prej, se bo to zagotovo zgodilo ob stoletnici prikazovanj Device Marije v Fatimi.

Za to knjigo, ki je pravi »fatimski zaklad«, se iskreno zahvaljujem p. dr. Antonu Nadrahu OCist in tudi za vse njegovo drugo neutrudno delo pri spodbujanju češčenja najsvetejših Src, kar pomeni tudi neprecenljiv delež pri novi evangelizaciji na Slovenskem in pri spreminjanju splošnega duha na Slovenskem v boljšo, božjo smer. Vsem bralcem pa želim obilje duhovnega užitka in poglobitve osebne vere ob Mariji - Ženi vere in Zvezdi nove evangelizacije ob rodovitni podpori blaženih fatimskih pastirčkov.

Prirejeno po Spremnih besedah nadškofa dr. Marjana Turnška v knjigi "Fatima – okno upanja"

»Za ljubezen prejemam pozabo in brezbriznost«

Danes sem pri sveti maši videla trpečega Gospoda Jezusa, kakor da umira na križu. Rekel mi je: **Moja hči, pogosto premišluj moje trpljenje, ki sem ga prestal zate, in nič se ti ne bo zdelo veliko, kar ti trpiš zame. Najbolj mi ugajaš, ko premišljuješ moje bridko trpljenje; združuj svoje majhno trpljenje z mojim bridkim trpljenjem, da bi pred mojim veličastvom imelo neskončno vrednost.**

Danes mi je Jezus rekel: **Pogosto me imenuješ učitelj. To je prijetno mojemu Srcu. Toda ne pozabi, moja učenka, da si učenka križanega učitelja; ta beseda naj ti zadostuje. Ti veš, kaj se skriva v križu.**

Spoznala sem, da je največja moč skrita v potrpežljivosti. Vidim, da potrpežljivost vedno vodi k zmagi. Čeprav ne takoj, se vendar ta zmaga pokaže čez leta. Potrpežljivost se druží s tihoto.

Danes sem vso noč preživela v temnici z Jezusom. Je noč češčenja. Sestre molijo v kapeli. V duhu se združujem z njimi, ker mi slabotno zdravje ne dopušča iti v kapelo. Vendar vso noč nisem mogla zaspati, tako sem jo z Jezusom prebila v temni sobi. Jezus mi je dal spoznati bolečine, ki jih je tam prestajal. Svet bo o njih zvedel na sodni dan.

Povej ljudem, moja hči, da jim v obrambo dajem svoje usmiljenje. Sam se zanje bojujem in prestajam pravično jezo svojega Očeta.

Moja hči, povej, da je praznik mojega usmiljenja izšel iz moje notranjosti za tolažbo vsemu svetu.

Jezus, moj mir in moj počitek, prosim te za to sestro, razsvetli jo, da bi se notranje spremenila. Močno jo podpiraj s svojo milostjo, da bi tudi ona prišla do popolnosti ...

Danes pred svetim obhajilom mi je Gospod rekel: **Moja hči, danes se s prednico odkrito pogovori o mojem usmiljenju, saj je prav ona od vseh predstojnic najbolj sodelovala pri razglašanju mojega usmiljenja.** In res, popoldne je prišla mati in pogovarjali sva se o tem božjem delu. Mati mi je rekla, da podobice niso najbolje uspele in da jih ne kupujejo kaj dosti; sama mi pa pravi: »Vzela sem jih kar precej in jih po svojem občutku delim in delam, kolikor morem, da bi se delo usmiljenja širilo.« Ko je odšla, mi je Gospod dal spoznati, kako zelo mu je ta predstojnica draga.

Danes mi je Gospod rekel: **Odprl sem svoje Srce kot živi izvir usmiljenja. Naj vsi iz njega zajemajo življenje, naj se približujejo z velikim zaupanjem temu morju usmiljenja. Grešniki bodo dosegli opravičenje, opravičeni pa potrditev v dobrem. Kdor je zaupal v**

moje usmiljenje, tistemu bom ob smrtni uri dušo napolnil s svojim božjim mirom.

Gospod mi je rekel: **Moja hči, ne prenehaj razglašati mojega usmiljenja; s tem potolažiš moje Srce, ki gori v ognju usmiljenja do grešnikov. Povej mojim duhovnikom, da se bodo trdovratni grešniki skesali zaradi njihovih besed, ko bodo govorili o mojem nepojmljivem usmiljenju, o usmiljenju, kakršnega imam zanje v svojem Srcu. Tistim duhovnikom, ki bodo oznanjali in slavili moje usmiljenje, bom dal čudovito moč in mazilil bom njihove besede ter ganil srca tistih, katerim bodo spregovorili.**

Skupno življenje je samo na sebi težko, toda dvakrat težje je živeti skupaj z ošabnimi. Bog, podeli mi globljo vero, da bi v vsaki sestri videla tvoj sveti obraz, vtisnjen v duši.

Večna ljubezen, čisti ogenj, ne prestando gori v mojem srcu in vse moje bitje pobožanstvi s svojo večno ljubeznijo, po kateri si me poklical v življenje in me povabil k uživanju tvoje večne sreče! Usmiljeni Gospod, obsipal si me s temi darovi le iz usmiljenja. Videla sem, da mi je bilo vse to dano zastonj, zato z najglobljo ponižnostjo slavim tvojo nepojmljivo dobroto.

Gospod, začudenje preplavlja moje srce, ker se ti, najvišji Gospod, ki nikogar ne potrebuješ, iz čiste ljubezni do nas tako ponižuješ. Nikoli se ne morem dovolj načuditi, kako se Gospod iskreno združuje s svojim ustvarjenim bitjem; vedno znova je to sad njegove neizčrpne dobrote. Ponovno začenjam to premišljevanje, pa nikoli ne končam, ker se moj duh popolnoma potaplja v Gospoda. Kakšno veselje je ljubiti z vso močjo svoje duše in biti sam še bolj vzajemno ljubljen; čutiti to in doživljati pri polni zavesti svojega bitja — ni besed, ki bi to izrazile.

25.1.1938. Moj Jezus, kako si dober in potrpežljiv. Na nas pogosto gledaš kot na majhne otroke.

Pogosto te prosimo, pa sami ne vemo, za kaj, zato pa proti koncu molitve, ko nam daješ to, za kar smo prosili, tega nočemo sprejeti.

Nekega dne me je obiskala neka sestra in me prosila za molitev; povedala mi je, da ne more več zdržati, če bi bilo še naprej tako: »Molite, sestra, zame.« Obljubila sem, da bom; začela sem moliti devetdnevno k božjemu usmiljenju. Spoznala sem, da ji bo Bog dal milost. Toda ko jo bo prejela, spet ne bo zadovoljna. Vendar sem molila še dalje, kot me je prosila. Naslednjega dne je ista sestra prišla k meni; v pogovoru o tem sem ji rekla: »Sestra, veste, ne bi smeli Boga z molitvijo prisiliti, da bi nam dal to, kar mi hočemo. Raje bi se izročili njegovi sveti volji.« Njej pa se je zdelo, da je to, za kar prosi, nujno. Na koncu devetdnevne je spet prišla in rekla: »Oh, sestra, Gospod Jezus mi je dal to milost, vendar zdaj mislim drugače. Sestra, molite, da bi bilo spet kako drugače.« Odgovorila sem ji: »Da, molila bom, da bi se sestro izpolnila božja volja, a ne tako kot vi, sestra, hočete...«

Neizmerno usmiljeno Jezusovo Srce, varuj nas pred pravično božjo jezo.

Ena od sester me stalno zasleduje samo zato, ker se Bog z menoj tako pristrčno druží. Njej se dozdeva, da je vse to prevara. Ko se ji zazdi, da sem napravila kakšno napako, pravi: »Razodetja imate, pa delate takšne napake.« O tem je pripovedovala tudi drugim sestram, vendar v slabem pomenu. O meni najraje širi mnenje, da sem zmešana. Nekega dne me je zbolelo, da zna ta kapljica človeškega razuma tako sprevračati božje darove. Po svetem obhajilu sem molila, da bi jo Bog razsvetlil; vendar sem spoznala, da ta oseba ne bo prišla do popolnosti, če ne bo spremenila svojih notranjih naravnosti.

Nekoč sem se Gospodu Jezusu pritožila nad neko osebo: »Jezus, kako more ta oseba tako soditi celo

o notranjih nagibih?« — Gospod mi je odgovoril: **Ne čudi se, ta oseba ne pozna same sebe, kako more potem o drugi izreči pravo sodbo?**

Danes sem videla očeta Andrasza pri molitvi. Spoznala sem, da se v molitvi pri Bogu zavzema tudi zame. Včasih mi Gospod daje spoznati, kdo zame moli.

Umaknila sem se nekoliko v senco, kot da bi me božje delo ne zanimalo. Zdaj ne govorim o njem. Vendar je vsa moja duša potopljena v molitev in milo prosim Boga, da bi blagovolil pospešiti ta veliki dar, namreč praznik usmiljenja, in vidim, da Jezus deluje. Sam daje navodila, kako je treba to izpeljati. Nič se ne zgodi naključno.

Danes sem dejala Gospodu Jezusu: »Ali vidiš, koliko je težav, preden verjamejo, da si ti sam začetnik dela? In še zdaj vsi ne verjamejo tega.« **Bodi mirna, moj otrok, moji volji ne more nič nasprotovati. Kljub negotovanju in odporu sester se bo moja volja v tebi uresničila v vsej razsežnosti, vse do poslednjega preudarka in načrta. Zato ne bodi zaradi tega žalostna. Tudi jaz sem bil nekaterim kamen spotike.**

Jezus mi je potožil, kako zelo ga boli nezvestoba izvoljenih oseb. Toda še bolj rani moje Srce njihovo nezaupanje po padcu. Če ne bi okusili dobrote mojega Srca, bi me to manj bolelo.

Videla sem božjo jezo, ki se je zgrinjala nad Poljsko. Zdaj vidim: če bi se Bog dotaknil naše dežele z največjimi kaznimi, bi tudi v tem bilo njegovo veliko usmiljenje, saj bi nas mogel za tako velike prestopke kaznovati z večno pogubo. Vsa sem otrpnila, ko mi je Gospod rahlo odstrl zaveso. Zdaj popolnoma jasno vidim, da izvoljene osebe ohranjajo obstoj sveta, da bi se mera izpolnila.

Videla sem napor nekega duhovnika v molitvi. Njegova molitev je bila podobna molitvi Gospoda Jezusa v vrtu Getsemani. O ko bi ta

duhovnik vedel, kako je bila ta molitev Bogu prijetna.

Jezus, zaprem se v tvoje usmiljenje Srce kot v nepremagljivo trdnjavo zoper vse napade sovražnikov.

Danes sem bila pri neki umirajoči osebi v bližini mojega rojstnega kraja. Podpirala sem jo z molitvijo; kmalu sem začutila bolečine v rokah, nogah in na strani, toda niso dolgo trajale...

27.1.1938. Danes med molitveno uro se mi je Jezus potožil zaradi nehvaležnosti ljudi:

Za dobra dela prejemam nehvaležnost, za ljubezen prejemam pozabo in brezbriznost. Moje Srce tega ne more prenašati.

Zdaj je v mojem srcu močno zagorela velika ljubezen do Jezusa; žrtvovala sem se za nehvaležne ljudi in sem se takoj popolnoma potopila vanj. Ko sem se zavedela, mi je Gospod dal okusiti delček nehvaležnosti, ki je preplavljala njegovo Srce; ta preizkušnja je trajala krajši čas.

Danes sem rekla Gospodu: »Kdaj me boš vzel k sebi? Tako slabo sem se že počutila in s takšnim hrepenenjem sem čakala na tvoj prihod.« Jezus mi je odgovoril: **Vedno bodi pripravljena, ne pustim te več dolgo v tem pregnanstvu; na tebi se mora izpolniti moja sveta volja.** »Gospod, če se tvoja sveta volja na meni še ni popolnoma izpolnila, glej, sem pripravljena na vse, kar hočeš ti, Gospod. Moj Jezus, samo temu se čudim, da mi razodevaš tolike skrivnosti, a te skrivnosti, namreč ure moje smrti, mi nočeš povedati.« Gospod mi je odgovoril: **Bodi mirna, dal ti jo bom spoznati, vendar še ne zdaj.** »Moj Gospod, odpusti mi, ker sem hotela to vedeti. Ti sam veš, zakaj. Ti poznaš moje hrepenenče srce, ki kopri po tebi. Ti veš, da ne bi hotela umreti niti eno minuto prej, ampak le tako, kot si ti pred veki določil.«

S čudovito naklonjenostjo je Jezus poslušal izlive mojega srca.

Dalje prihodnjič

JEZUSOVA SPREMENITEV NA GORI

Silvester Čuk

Vsi trije sinoptiki - evangelisti Matej, Marko in Luka - poročajo o Jezusovi spremembi na gori. Zapisali so, da je božji Učitelj trem izbranim učencem - Petru, Jakobu in Janezu pokazal svoje božje veličastvo. Cerkveni očetje razlagajo, da je to storil zato, da bi tiste, ki so hodili z njim, pripravil na dogodke ob svojem trpljenju in smrti, ki so vzbujali vtis, da je bilo vse njegovo dotedanje delo velika polomija. Dejansko pa se je natančno uresničevalo vse, kar je bilo o njem napovedano po prerokih.

Jezusove spremembe na gori se je Cerkev spominjala s posebnim praznikom že izza prvih

časov na Vzhodu, kjer bi to praznovanje mogli primerjati z našim praznikom Kristusa Kralja, na Zahodu pa od 11. stoletja dalje. Za vso katoliško Cerkev je praznik uvedel papež Kalist III. leta 1457 v hvaležen spomin na zmago krščanske vojske nad Turki pri Beogradu pod vodstvom redovnika sv. Janeza Kapistrana na ta dan leto poprej. Turki so bili tedaj strah in trepet Evrope, zato so to veliko zmago tako slavili.

Vsebinsko današnjega praznika povzema glavna mašna prošnja, ki pravi: »Nebeški Oče, z veličastno Jezusovo spremenitvijo na gori si ob pričevanju očetov potrdil, da je Jezus v resnici tvoj Sin in naš Odrešenik. Na njem si pokazal povelicanje, ki čaka nas, tvoje posinovljene otroke. Pomagaj nam, da bomo vedno poslušali tvojega Sina in tako postali sodediči njegove slave pri tebi.«

Po starem krščanskem izročilu se je to, česar se z današnjim praznikom spominjamo, dogajalo na gori Tabor, ki stoji osamljena na galilejski ravnini in se dviga 588 metrov visoko. Gora Tabor je bila znana že v zgodovini izvoljenega ljudstva stare zaveze. Na pobočjih te gore je izraelski vojskovodja Barak okoli leta 1125 pred Kristusom po nasvetu sodnice in prerokinje Deборе premagal Kanaance. Preroku Jeremiju se je gora Tabor zdela tako imenitna, da jo je opeval kot podobo božjega veličastva. Zapisal je namreč: »Jahve bo prišel, podoben Taboru med gorami.« Izraelski kralji, ki so se izneverili sinajski zavezi, so na vrhu Tabora postavili malikovalsko svetišče in zaradi tega jih prerok Ozej ostro graja.

Na vrhu gore Tabor je že proti koncu 4. stoletja stalo svetišče

v spomin na Gospodovo spremenitev. Neznani romar leta 570 poroča, da so tam gori sezidali kar tri cerkve, ker je apostol Peter dejal: »Gospod, dobro je, da smo tukaj; ako hočeš, naredimo tu tri šotore.« Na začetku 13. stoletja je dal turški sultan Malik cerkev in samostan na Taboru porušiti ter na ruševinah zgraditi močne utrdbe, ki pa so stale le malo časa. Tudi kapelico, ki so jo Turki kristjanom pustili postaviti, so kmalu podrli. Gora Tabor je bila skoraj štiri stoletja zapuščena. Od 17. stoletja dalje so frančiškani iz Nazareta prihajali sem gor, da bi na ruševinah nekdanje cerkve maševali za romarje.

Sedanjo baziliko, zgrajeno v sirsko-romanskem slogu, je zasnoval italijanski arhitekt Barluzzi. Graditi so jo začeli leta 1919, posvečena pa je bila leta 1924. V dveh zvonikih sta kapele, posvečeni Mojzesu in Eliju, dvema pričama Jezusove spremenitve, v spodnjem delu cerkve so predstavljene štiri Kristusove spremenitve: rojstvo, evharistija, smrt, vstajenje.

15. SEPTEMBER

ŽALOSTNA MATI BOŽJA

Marija sedem žalosti

»Marija sedem žalosti, velike tvoje so skrbi. Za prvo bol se dvigne meč, jo rani Simeon preveč,« pravi slovenska ljudska pesem. Naši verni predniki so se, zlasti v težkih trenutkih osebnega in skupnega življenja, radi zatekali k Mariji sedem žalosti. Ta naziv ima podlago v napovedi starčka Simeona, ki je prišel po navdihu

Vladimirska Mati Božja

v tempelj, ko sta Marija in Jožef prinesla tja osem dni starega Jezusa, da bi zanj opravila vse po predpisu postave. Simeon je vzel Dete v naročje in se Bogu zahvalil, da je mogel pred smrtjo videti Odrešenika. Potem ga je vrnil njegovi materi in ji dejal: »Ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, kateremu bodo nasprotovali, da se razodenejo misli mnogih src. Tvojo dušo pa bo presunil meč.«

Meč v tej preroški napovedi pomeni trpljenje, bolečino, žalost. V srednjem veku so začeli upodabljati žalostno Mater božjo s sedmimi meči v srcu, ki označujejo njenih sedmero žalosti. Prva žalost, ki jo je bridko občutilo Marijino srce, je bila Simeonova prerokba. Druga žalost je zadela Marijo, ko je morala bežati v Egipt pred morilskim Herodom. Tretja žalost je ranila srce božje Matere, ko je dvanajstletni Jezus ostal v tem-

Človeško telo – tempelj Svetega Duha

Fernand Lelotte

Evharistija

Božja volja je bila, da se Kristusova daritev ovekoveči v času in prostoru: »To delajte v **moj spomin**,« je velel Kristus na veliki četrtek pri zadnji večerji.

Od tedaj tisoči mašnikov dan za dnem nad koščkom kruha izgovarjajo besede posvečenja: »To je moje telo ...«

Od bogastva sveta, ki bi ga mogli Bogu darovati, od dragocenih kovin, redkih dišav, del največjih mojstrov, sprejema Bog le en sam snovni dar — telo svojega Sina.

In ker prinaša človeštvo že več kot devetnajst stoletij to telo v čisto in brezmadežno žrtev, zato objema božja ljubezen ves svet ...

In kadar hoče Bog dati ljudem poročstvo svoje ljubezni, pozna le

plju v Jeruzalemu. Četrty meč je prebodel njeno srce, ko je srečala Sina obloženega s križem. Peta žalost je presunila srce Matere, ko so dvignili Jezusa, na križ pribitega. Šesto je bridko občutila takrat, ko so mrtvega Jezusa sneli s križa in ji ga položili v naročje. Sedmi meč žalosti je prebodel Marijino srce, ko so Jezusa položili v grob.

Sledovi pobožnosti do Žalostne Matere božje se na Zahodu pojavijo v 9. stoletju, močnejše pa zaživi v naslednjih stoletjih. Zlasti je to pobožnost širil red servitov ali Marijinih služabnikov. Vsebinsko in pomen tega češčenja izčrpno izpoveduje znana pesem *Mati žalostna je stala*, ki jo večinoma pripisujejo frančiškanskemu redovniku Jacoponu da Todi (+1306). Pesem izraža iskreno prošnjo, da bi Marijina žalost ob strašnem trpljenju njenega Sina ganilo srca grešnikov. »Sveta Mati, to te prosim: rane Kristusa naj nosim, vtisni v moje jih srce.«

Posamezni kraji, bratovščine sedmerih Marijinih žalosti in nekateri redovi so praznik v čast Žalostni Materi božji obhajali že v 15. stoletju. Papež Benedikt XIII. ga je leta 1727 postavil na cvetni petek (petek pred cvetno nedeljo). Papež Pij X. pa je določil, naj bo god Žalostne Matere božje 15. septembra, osem dni po prazniku njenega rojstva. Do leta 1960 sta bila dva praznika Žalostne Matere božje, od tedaj pa obhajamo samo enega in sicer na današnji dan.

Največ sledov češčenja Žalostne Matere božje je na slovenskih tleh pustilo 14. in 15. stoletje; iz te dobe so se ohranile slike Marije ob trpečem Sinu, zlasti pa številni kipi Sočutne (Pietà): Marija drži v naročju mrtvega Jezusa in ga objokuje. Obstaja

več cerkva, posvečenih Žalostni Materi božji: največja je stiška bazilika, najbolj znamenita božja pot pa je Žalostna gora pri Mokronogu. Nekoliko kasneje je bila zgrajena božjepotna cerkev na žalostni gori nad Preserjem pri Ljubljani. Bela Krajina časti Žalostno Mater božjo v eni izmed treh cerkva pri Treh farah pri Metliki. V številnih znamenjih in kapelah, posejanih po slovenski deželi, stoji kip ali podoba

ba Žalostne Matere božje in tudi v skoraj vsaki cerkvi jo najdemo. Marija sedem žalosti, ki je stoletja tolažila slovenski narod, naj nam ostane pribežališče in tolažba tudi v bodoče!

Na današnji dan godujejo tiste, ki nosijo ime Dolores. Ime izvira iz španske oblike današnjega Marijinega spomina: María de los Dolores (Marija žalosti). Skrajšana oblika imena Dolores je Lola, manjšalnica pa Lolita.

en dar: telo svojega Sina. To telo je seveda združeno z njegovo krvjo, z njegovo dušo in z njegovim božanstvom, ki ga daje v hrano v sveti evharistiji.

Kristusovo telo, ki ga prejemamo pri obhajilu, postane najsvetejši zakrament, vidno znamenje, ki ga Bog uporablja, da veča v nas milost.

Verska resnica o vstajenju teles

»Verujem v vstajenje mesa ...«

Dosedaj je bil govor o Kristusovem telesu. Odslej bomo govorili o našem telesu.

Mi verujemo v to čudovito resnico, da bo to naše telo, potem ko se bo spremenilo v prah, zopet prišlo do svoje moči in lepote. Znova se bo združilo z našo dušo in z njo uživalo večnost, kakor se dva prijatelja, ki ju je usoda ločila, končno spet srečata ...

Ko je sv. Pavel v govoru, ki ga je imel v Atenah, omenjal vstajenje od mrtvih, so se mu poslušalci posmehovali in ga končno odslovili, češ naj gre to pripovedovat naivnežem.

Danes mnogi, ki odrekajo Bogu češčenje, ki mu gre, in ga namesto tega izkazujejo znanosti, lepoti ali grehu, skomignejo z rameni, ko slišijo oznanjati to resnico našega verovanja.

Kakor da nas ne bi mogel Bog, ki nas je ustvaril brez nas, obuditi od mrtvih, brez obzira na naše revne ugovore!

Ko je že naše rojstvo v ta svet za vse skrivnost, ali ni otročje zanikati Bogu možnost, da znova pre rodi naše telo za večnost v obliki, v kakršni hoče?

Bog je ustvaril naše telo, da nam pomaga pri našem posvečenju. Zdi se nam povsem dosledno, da Bog hoče, naj bo deležno večne slave.

Verujemo torej, da bo naše telo vstalo, kakor je vstalo Kristusovo, ka-

kor je Bog obudil telo Device Marije.

Naj le drugi skomigajo z rameni! Toda naj ne govorijo, da človeško telo Cerkvi nič ne pomeni! Kateri človeški miselni sestav je mogel kaj doseči, da bi milijarde ljudi sprejele tako vzvišen nauk o telesu?

Verska resnica o nadnaravnem življenju

Če je duša predvsem tabernakelj, šotor, v katerem prebiva božje življenje, posvečujoča milost, je pa telo prav tako njeno svetišče: »Poveljučite torej Boga v svojem telesu,« opominja sv. Pavel (1 Kor 6,20).

Ker je torej telo združeno z dušo, je deležno tudi njene časti, ki ji je dana z milostjo.

»Mislijo, da naša vera sovraži telo! Nasprotno, ovekoveči nam ga. Že sedaj ga pobožuje kot svetišče Svetega Duha.«

Sertillanges

A še več! V delih, v katerih ima tudi telo svoj delež, bo milost ob sodelovanju naše svobodne volje končno obrodila svoje sadove za večno življenje.

Z zelo tvarnimi opravili, ki so z njimi razkosani naši dnevi, množimo v sebi življenje milosti in si služimo zedinjenje s Kristusom v večnosti.

Vse do najneznatnejših del, ki služijo ohranjanju življenja in telesnih moči, postane vir zaslužnja: »Najsi torej jeste ali pijete ali kaj delate, vse delajte v božjo slavo,« uči sv. Pavel (1 Kor 10,30).

Delo božjih rok, orodje odrešenja, vidno znamenje prijateljstva z Bogom, svetišče posvečujoče milosti to je telo. Ali ga katoliška Cerkev spoštuje ali ne? Je še kakšen nauk, ki bi ga bolj povzdigoval?

Ob te verske resnice postavite trditve moderne »naravne vere« in odločite!

Katoliško bogoslužje in človeško telo

Bogoslužje je celotnost javnih izrazov notranjega bogočastja. Hkrati s tem izraža verske resnice z zaznavnimi obredi, da tako laže prodro v duha in srce.

Zato nič čudnega ni, da najdemo v njem krepko izraženo spoštovanje Cerkve do človeškega telesa.

Maša

Maša je središčni, poglobitveni obred katoliškega bogoslužja. V njem bomo našli številne dokaze spoštovanja, s katerimi obdaja bogoslužje telo.

Cerkvi najprej ni dovolj, da se udeležujemo svete daritve le z molitvijo srca. Hoče, da vse naše bitje hvali Boga.

Zato zahteva od vernikov, kakor od duhovnika tako od streznika, poseben držo telesa. Roke se sklepajo, kolena se upognejo, glava se skloni. Vse moli na svoj način.

Celo v času dušne suše je vedno mogoče pokazati svojo vdanost in svoje spoštovanje do Boga z držo telesa. Tako ohrani molitev svojo resnično vrednost.

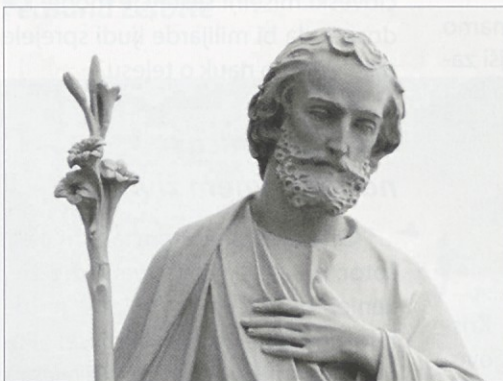
Če pogledamo molitve, s katerimi se mašnik med mašo obrača na Boga, vidimo, da pogostokrat omenja telo našega Gospoda. Pri posvečenju: »To je moje telo.« Pri molitvi za deležnost pri sadovih daritve: »da bomo vsi, ki od tega oltarja prejemamo presveto telo in kri tvojega Sina«, in še drugod.

Kar smo prej rekli o poveljevanju telesa v verskih resnicah stvarjenja, učlovečenja in odrešenja, je čudovito izraženo v molitvi pri darovanju: »O Bog, ki si dostojanstvo človeške narave čudovito ustvaril (stvarjenje) in še čudviteje prenovil (odrešenje), daj nam ... da bomo deležni božje narave njega, ki je postal deležen naše človeške narave (učlovečenje).«

Izrečno pa se omenja tudi naše

Skrita veličina

Alojz Rebula

telo: »Uživanje tvojega telesa ... naj mi bo v varstvo za dušo in telo.«

Ko prosi Cerkev v mašnih molitvah raznih milosti od Boga, večkrat omenja izrečno telesne potrebe:

»Brani nas, Gospod, vseh dušnih in telesnih nevarnosti ...«

»Podeli nam, Gospod Bog, da se bomo vedno veselili zdravja na duši in telesu ...«

Podobne prošnje ponavlja v postnem času in v po-binkoštnih nedeljah.

Telo, to naše telo je torej upoštevano v službenih molitvah Cerkve. Pri srcu ji je naše telesno zdravje. Hoče, da večkrat prosimo za ta dar.

Zakramenti

Isto spoštovanje telesa je tudi v bogoslužju zakramentov.

Pripomnimo takoj, da so ti zakramenti vidna znamenja. Na dušo delujejo le prek telesa: voda, ki nam pri krstu vrača izgubljene milosti; krizma, ki nas potrjuje pri birmi; kruh in vino, ki se spremenita in postaneta naša duhovna hrana v evaristiji; olje, ki briše pri bolniškem maziljenju naše prekrške in ki ima tudi ta namen, da vrne bolniku telesno zdravje, če je to v njegov dušni prid.

»Gospod, verno te prosimo, naj našemu bratu, ki je prejel presveto Telo našega Gospoda, koristi na duši in telesu« (Molitev pri obhajanju bolnika).

V zakramentu mašniškega posvečenja mazili škof novomašniku roke, da jim vlije moč nad Odrešenikovim telesom.

In sama tvarina zakramenta zakona, sta dve telesni bitji, ki z vzajemnim »hočem« zapečatita vse do smrti svoje bivanje in zagotovita razmnoževanje človeškega rodu. Naše telo — tvarina zakramenta!

Tako torej že od rojstva sem Cerkev ne zapušča našega telesa. Prek telesa vlija v nas milost.

In vse to je storjeno s človeškimi gibi in besedami, (ki so večkrat bistvenega pomena za veljavnost zakramenta.

Jožef, Marijin zaročenec in potem zakonski mož, je bil iz Davidovega rodu. Tega se je verjetno zavedal, morda celo s ponosom. Če je bilo tako, mu je bilo tem težje ugoditi zahtevi angela, ki mu je naročil, naj sprejme k sebi Marijo, ki je bila noseča, preden sta se poročila. Sprejel jo je. To je njegovo prvo veliko dejanje v zgodovini odrešenja.

Naslednje dejanje je povzročil cesar Avgust s svojim znanim ediktom o popisu prebivalstva imperija. Treba je bilo pripraviti potovanje z že visoko nosečo Marijo, in to v razdalji več kot sto kilometrov, za kar je bilo potrebno živinče in še marsikaj, preden sta prišla v Betlehem. Da so bila vsa gostišča zasedena, je verjetno bolj spoznal Jožef kot že utrujena Marija tik pred porodom. Verjetno je on pretaknil vsa javna gostišča in se končno žalostno odločil za prenočišče na prostem pod milim nebom. Tam je dočakal rojstvo otroka, ki mu ga je angel napovedal.

Obisk svetih treh kraljev mu je bil gotovo v veliko veselje. A to veselje je kmalu zagrenil glas, ki mu je prišel na uho, da je kralj

Herod ljubosumen na novorojenega fantka, v katerem so nekateri že zaznavali Mesijo, in da ga celo misli umoriti.

Tako je sledilo njegovo tretje veliko dejanje, nepričakovani beg pred umorom otroka v Egipt. To se je verjetno godilo v nočnih urah, v težkih okoliščinah, ko ga je skrbelo za hrano in pre-

nočitev, preden sta prišla na območje Delte. Tam se je pojavilo vsaj vprašanje zasilnega stanovanja in zanj, Jožefa, kakršnekoli zaposlitve, ki bi lahko omogočila prehranjevanje družinici. O tem v evangelijih ni besede, a lahko si je predstavljati takšno težko begunsko življenje v tuji deželi.

Evangelij poroča samo, da se je Jožef vrnil z Marijo in Detotom v Nazaret. O njem pa v štirih evangelijih ni več besede, razen v epizodi dvanajstletnega Jezusa, ki izgine v Jeruzalemu. Marija in Jožef sta ga začela pogrešati šele na poti, zato sta se vrnila v mesto in ga začela iskati. Kdo je bil glavni iskalec? Tudi tukaj ne more biti dvoma. Jožef je imel več moči in agilnosti in doživel je srečo, da mu je iz Jezusovih ust prišlo potrdilo angelove napovedi, ko se Jezus staršem prav nič ne opraviči, ampak že v zavesti svojega božjega sinovstva reče: »Mar nista vedela, da moram biti v hiši svojega Očeta?«

Drugega v evangelijih o njem ni, kar ni čudno, če upoštevamo, da so evangelisti v svojih poročilih skopi, pišejo le o bistvenem. Ostaja pa dejstvo, da je Jožef moral v rodnem Nazaretu na no-

Iz GOBBI-jeve knjige DUHOVNIKOM, MARIJINIM LJUBLJENIM SINOVOM

LETO 1977

»Prihajam iz nebes, da vam pokažem pot, po kateri hodite: pot molitve in pokore.«

11. februarja 1977

Lurška Mati Božja

Čistega duha, srca in telesa

»**G**lejte, ljubljeni sinovi, svojo nebeško Mater ob njenem prikazanju na zemlji v ubogi Masabielski votlini. Pogosteje morate imeti pred očmi svojo brezmadežno Mater in še trdneje verovati v to moje prikazanje.

Prihajam iz nebes, da vam pokažem pot, po kateri hodite: pot molitve in pokore.

Prihajam iz nebes, moji bolni otroci, da vam podarim potrebno zdravilo za vaše ozdravljenje: umijte se pri izviru! **Umijte se pri izviru žive vode, ki teče iz prebodenega Srca mojega Sina Jezusa. Cerkev vam danes podarja to živo vodo, zlasti še v zakramentu sprave.** Umivajte se pogosto v tem studen-

cu. Potrebni ste ga, da se očistite greha in zacelite rane, ki vam jih v življenju pušča zlo.

Umivajte se v tem studencu, da boste postajali zmeraj čistejši. Vaša brezmadežna Mati, ljubljeni sinovi, vas ogrinja s svojim nebeškim plaščem. Z vso ljubeznijo vam pomaga živeti v kreposti čistosti. Želim, da bi bili čistega duha, srca in telesa.

Predvsem morate biti čistega duha.

Vse vaše mišljenje in hotenje naj stremi le za tem, da iščete in izpolnujete samo Gospodovo voljo. Vaš um se mora v celoti odpreti za sprejemanje Gospodove luči. Ne skalite ga s tem, da ga prilagodite mišljenju, kakršno je danes prevzelo večino ljudi. Ne zatemnite Resnice z zablodo!

Močnejše kakor kdaj koli prej vas danes moj nasprotnik zapeljuje z ošabnostjo, da bi uničil čistost vašega duha, ker vam samo ta s ponižnostjo omogoča sprejemati Božjo besedo in živeti po njej.

Širi se pokvarjenost in načrtno razglašajo ter povišujejo nemoralnost. Tako moj nasprotnik ogroža čistost vaših misli. Zaprite oči pred to grdobijo in vaša duša se bo odprla za sprejem moje prečiste luči.

Samo kdor je čistega uma, more danes nedotaknjen in močan vztrajati v veri. Tako boste hodili po cestah tega pokvarjenega sveta, da bi izžarevali samo mojo nebeško luč. Tedaj boste številnim, ki jih vsak dan zapeljuje zabloda, dajali dober zgled, da bi ostali trdni v resnici vere.

Hočem, da ste čisti v srcu, da boste res sposobni ljubiti. Vaša ljubezen naj bo nadnaravna in božja. Vsaka

vo vzpostaviti svoje malo gospodarstvo in na novo zbrati svoje stranke, v glavnem s področja lesne obdelave. Tudi njegova smrt v evangelijih ni omenjena, čeprav je umrl tako, kakor ni umrl nihče po njem v zgodovini, se pravi tako rekoč na rokah Marije

in že odraslega Jezusa.

Kristjan utegne imeti vtis, da je bil sveti Jožef v katoliškem bogočastju malce zapostavljen, čeprav ga je Cerkev razglasila za »zaščitnika vesoljne Cerkve«. V zadnjih časih se je njegovo ime pojavilo tudi v nekaterih mo-

litvenih obrazcih, v katerih ga včasih ni bilo. In vendar Jožef v krščanskem javnem mnenju velja za enega najmočnejših priprošnjikov pri Bogu, če ni sploh za Marijo najmočnejši.

Iz Družine

SAPPORO (Japonska) – 18. septembra 1987: Binkoštna dvorana v frančiškanski cerkvi

neurejena navezanost na vas same ali na stvari zatemnjuje notranjo čistost.

Ljubiti morate mojega Sina Jezusa, duše pa iz ljubezni do njega. Ali je mogoče ljubiti bližnjega in ne ljubiti Boga? Danes je to zelo napačno mnenje precej razširjeno med številnimi mojimi sinovi: hočejo ljubiti bližnjega, Boga pa ne upoštevati.

Vedno lahko delate pokoro in pomagajte bližnjemu. Da pa bo vaša ljubezen nadnaravna in popolna, mora izhajati iz Boga. Ljubite presveto Trojico s Srcem mojega Sina Jezusa in ljubite se med seboj, kakor vas je on ljubil. Tako bo vaša ljubezen vedno čistejša in vašim bratom boste zmožni odkrito želeli resnično dobroto.

Samo kdor je čist v srcu, se lahko usposobi za veliko ljubezen in more živeti v kreposti ljubezni. Tudi danes lahko le čisti v srcu gledajo Boga ter v njegovi luči razumevajo in ljubijo vse ljudi.

Hočem, da ste telesno čisti.

Bogu ste podarili svojo čistost. Čistost je krepost, v kateri morate živeti s posebno zavestnostjo. Danes zmorete to s težavo, zaradi zablod, ki se zmeraj bolj širijo in hočejo razvrednotiti vrednoto vaše resnične posvetitve. Koliko mojih ljubljenih sinov se je bilo odpovedalo svojemu duhovništvu, ker je sveti oče vztrajal na tem, da še naprej obvelja obveznost celibata! Toda, ko-

liko je še drugih, ki so sicer še ostali duhovniki, v njem pa ne živijo več. Mislijo, da je celibat nekaj zastarelega ali prehodnega značaja ali pa ga celo v svoji notranjosti čutijo kot nekaj neupravičenega in zato nič več obveznega ... Koliko je zato danes mojih sinov duhovnikov, ki trajno živijo v nečistosti! Moji ljubljeni sinovi, vrnite se, v svojem telesu ponovno zaživite deviškost mojega Sina Jezusa in rane njegovega trpljenja: vaše duhovniško telo mora biti križano telo, križano svetu in njegovemu zapeljevanju.

Spreobrnite se in vaše telo bodi spet čisto. Poslednji dan bo vstalo duhovno in očiščeno, da bo uživalo Božjo luč in življenje. **Cilj vašega telesa ni grob, kamor bo položeno za razpadanje, marveč so nebesa, kamor bo po vstajenju vstopilo, da bo živelo vekomaj.** Danes morate predvsem s svojo čistostjo pričati, da upate na nebesa, ki vas čakajo.

Vaša brezmadežna Mati vas danes vse kliče k čistosti v duhu, srcu in telesu, da boste živeli v krepostih vere, ljubezni in upanja. Tako bo v vas Jezus, ki ljubi in rešuje svoje in vaše brate.«

Mehika, 18. februarja 1977 V vseh delih sveta

»Če ste čisti, moji ljubljeni sinovi, lahko vidite mojo luč. Tema se dan za dnem zgoščuje, a moje Srce

izžareva žarek luči, ki prihaja prav do vas. Glejte to mojo luč: to je luč, ki vam jo podarja vaša Mati!

Kako potrebni ste te luči, posebno danes!

Komaj kdo vas še posluša; malo ljudi vas razume in vam pomaga. Mnogi, ki so postali žrtve brezboštva, vas sovražijo in zaničujejo. Tudi med verniki vas številni kritizirajo in vas ne sprejmejo; in vedno bolj ste sami.

Kdo naj vas razume in vam pomaga? Kdo vas lahko potolaži? Vaša nebeška Mati. Za vas spet zapuščam nebesa; zaradi vas se odpravljam na pot po svetu; za vas molim in prosim za pomoč veliko plemenitih duš. **Ko pa se zberete, se z vami povežem v molitvi prav kakor nekdanj v binkoštni dvorani: vaše duše se odpirajo luči Duha in Materini tolažbi.**

Tako se dogaja v vseh delih sveta. Tudi danes si to doživel na tej novi celini, kamor sem te bila pripeljala, da bi zbral moje posebej ljubljene sinove. Ali si videl, kako so se razveselili? Da, želim vas vse zapreti v svoje brezmadežno Srce, kajti danes ste, bolj ko kdajkoli, potrebni tolažbe in opogumljenja. Največje Mamino veselje je to, da krepča sinove svoje posebne materinske ljubezni.«

10. marca 1977

Mučeništvo vašega srca

»Zmešnjava narašča tudi v Cerkvi in se širi zdaj po vseh delih sveta. Najprej prizadeva duhovnike. Iz dneva v dan se večja število teh, ki se pustijo zapeljati zablodi in postajajo nezvesti.

Sklicujoč se na napredek so se nekateri duhovniki spremenili v pravcate služabnike sveta in žive posvetno. Molitev so nadomestili z neurejeno akcijo, samozatajevanje z nenehnim iskanjem udobnosti in naslad, svetost s postopnim pogrežanjem v greh, zlasti v nečisti greh,

v katerega zmeraj bolj padajo in ga opravičujejo.

Postali so hodeči mrliči, pobeljeni grobovi, ki še nošijo duhovniško ime, vendar jih moj Sin Jezus ne priznava več za duhovnike. Včasih so najbolj cenjeni, znajo si utreti pot, postavljeni so na odgovorna mesta.

Preostali zvesti duhovniki pa so na splošno najbolj preganjani, najmanj upoštevani in včasih zavestno potisnjeni na rob.

Tema se tako širi in Satanov dim skuša vse zagrniti; odpad narašča iz dneva v dan.

Kako velika je vaša bolečina, ljubljeni sinovi, bolečina duhovnikov, ki ste posvečeni mojemu brezmadežnemu Srcu! Kolikor bolj se bo širil veliki odpad, toliko bolj bo morala naraščati vaša bolečina. To je mučeništvo vašega srca, na katero vas vse pripravljam. Vsak naj na mojem Materinem Srcu daruje Očetu svojo notranjo žrtev.

Sprejmite do zadnje pikice to uro teme. Živite mučeništvo vse Cerkve, ki jo je zajela noč. Zdaj, ko se vedno bolj širi in povzdiguje nezvestoba, ostanite vi zvesti in polni zaupanja. Recite "da" Očetu in svoji nebeški Materi, saj vas ona ljubeznivo pripravlja na to, da boste živeli brez strahu v teh strašnih trenutkih, ki vas zdaj čakajo.«

21. marca 1977

Angel tolažbe

»Nikoli ne izgubite poguma.

Kakor Jezusa v getsemanski uri, tako tudi vas muči skušnjava strahu. Darujte jo Očetu in pojdite naprej z zaupanjem. Vsak trenutek vam stoji ob strani vaša nebeška Mati. Stoji vam ob strani, da vam pomaga trpeti, da vas tolaži v veliki zapuščenosti.

Vsa Cerkev preživlja z vami to uro preizkušnje.

Danes jo doživlja tudi sveti oče, namestnik mojega Sina Jezusa. Še nikoli prej ga niso vsi v toliki meri napadali, nekateri njegovi pa so ga celo zapustili.

Jaz, Mati, sem papežev angel tolažbe.

To sem po vašem posredovanju. Podarjam mu kelih svojega brezmadežneou Srca, v katerem je zbrana vsa ljubezen njegovih duhovnikov, mojih ljubljениh sinov. Tako ste po mojem posredovanju vi njegova tolažba spričo velike preizkušnje, ki vas vse čaka in na katero vas že od zdavnaj pripravljam.«

8. aprila 1977 - Veliki petek Z menoj pod križem

»Danes, ljubljени sinovi, vas vodim s seboj na Kalvarijo. Z menoj ste pod križem mojega Sina, kjer sem

postala vaša Mati.

Tukaj vas hočem naučiti ljubiti.

Ni večje ljubezni od ljubezni nje-ga, ki da svoje življenje za tiste, ki jih ljubi. Glejte mojega Sina Jezusa, ki na križu umira za vas. Umira zato, ker podarja življenje. Svoje življenje podarja iz ljubezni.

Moje materinsko Srce čuti njegovo umiranje, prebada ga ves njegov strahotni smrtni boj. Iz ljubezni do vas se moja materinska ljubezen združuje z njegovo ljubeznijo: sinovi moji, od naju se naučite vedno tako ljubiti!

Tukaj vas hočem naučiti trpeti.

Moj Sin Jezus je samo še mož bolečin. Nič več ni podoben človeku: teža trpljenja ga je strla, udarci ga spali, zaničevan je in ponižan. Trpi, ne da bi tožil, kot jagnje krotkega so pribili na križ.

To je pot, na katero vas danes kličem: pot na Kalvarijo, ki jo morate pokorno in krotko prehoditi. Ne poizkušajte ubežati preizkušnji; ne beračite za človeško tolažbo. Vedno boste našli Materino Srce, ki vam bo pomagalo sprejeti Očetovo voljo.

Tukaj vas hočem naučiti molčati.

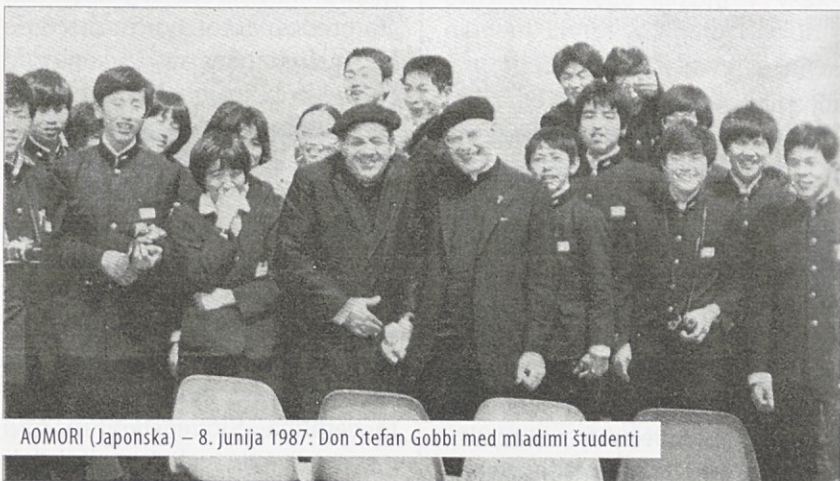
Beseda mojega Sina v teh poslednjih trenutkih utihne. Zdaj govori le njegovo življenje. To je najvišje pričevanje za Božjo voljo.

Iz njegovega življenja se porodi še zadnja beseda: beseda odpušcanja za vse in njegova popolna izročitev Očetu.

Danes se predvsem naučite molčati. Utišajte svojo notranjost, da boste slišali samo njegovo Božjo besedo. Tišina naj prav tako zavlada okoli vas samih. Ne odgovarjajte na kritike in obrekovanja tistih, ki vas ne sprejemajo. Ne sodite nikogar.

V času, ki vas čaka, boste vse bolj poklicani k molku. **Za vas bo govorilo življenje.** In iz vašega življenja na križu se bo rodila tudi vaša beseda, beseda vseobsegajoče ljubezni in popolne predanosti Očetovi volji.«

Dalje prihodnjič

AOMORI (Japonska) – 8. junija 1987: Don Stefan Gobbi med mladimi študenti

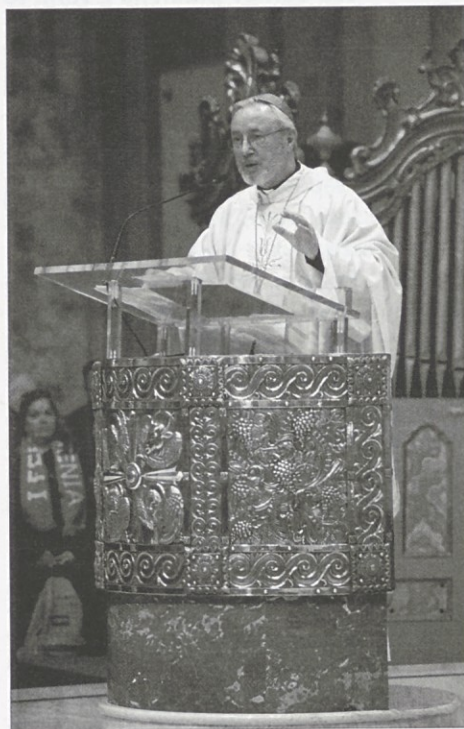
Zahvalna maša v buenosaireški stolnici ob 25-letnici samostojne Slovenije, 25.6.2016

Bog blagoslovi Slovenijo in Argentino!

Povzetek pridige **nadškofa Andreja Stanovnika OFMCap.**

La colectividad eslovena en la República Argentina se ha congregado hoy alrededor del altar del Señor para dar gracias a Dios, porque hace 25 años la República de Eslovenia declaraba su independencia. Nuestros sentimientos de gratitud se suman al Bicentenario de la Independencia Nacional, acontecimiento de gran trascendencia para todos los que habitamos esta tierra, en la que nos colocó la Providencia creadora de Dios nuestro Padre, para que la cultiváramos y cuidáramos, como lo escuchamos en la primera lectura.

En el Evangelio escuchamos el relato de varias curaciones que protagonizó Jesús en Cafarnaüm: el hijo del centurión, la suegra de Pedro y muchos otros enfermos. Todos ellos representan nuestra condición humana y, en particular, a nuestros pueblos, con sus respectivos gobernantes, necesitados de curación. Pero, además, en el texto evangélico aparece un jefe militar que intercede ante Jesús por la salud de un subordinado suyo. Jesús queda admirado por la fe de ese hombre y cura al enfermo. La actitud creyente y comprometida de ese hombre nos interpela en una doble dirección: en la urgencia de renovar nuestra fe en Jesucristo y en decidarnos a vivir al servicio de los otros, privilegiando a los

Nadškof Andrej Stanovnik OFMCap. v buenosaireški stolnici ob 25-letnici osamosvojitve. Foto Marko Vombergar

más pobres y necesitados.

En el reciente documento de nuestro episcopado advertimos que el principal de nuestros males es el desencuentro, que no nos deja reconocernos como hermanos. Es una carencia moral grave que daña el tejido social de nuestro pueblo y lo empuja recurrentemente a resolver conflictos por medio del enfrentamiento y la agresión. La nación eslovena

padece el mismo mal. Sabemos que el primer paso para la superación de una dolencia, es reconocerla. Pero para reconocerla es preciso ser humilde, como el centurión del Evangelio de hoy.

Soodgovorni za Slovenijo in Argentino

La casa común, ya se trate del hogar familiar ya de la gran familia de un pueblo, se construye en la confesión humilde y gozosa de que la salvación nos viene de Jesucristo. Es necesario volver a Él, redescubrirlo y reencontrarnos con Él, para experimentar de nuevo que Él es lo más «lo mas bello, lo más grande, lo más atractivo y al mismo tiempo lo más necesario» (EG 35), que hemos recibido y que estamos llamados a anunciar. Precisamente ese es el gran servicio evangelizador al que estamos convocados en esta hora de nuestra patria, que reclama bases sólidas para el encuentro fraterno entre todos los argentinos. La fe no debe relegarse «a la intimidad secreta de las personas, sin influencia alguna

en la vida social y nacional, sin preocuparnos por la salud de las instituciones de la sociedad civil, sin opinar sobre los acontecimientos que afectan a los ciudadanos», afirmó el papa Francisco (*Evangelii Gaudium*, 183).

La doble pertenencia que caracteriza la identidad cultural de muchos de los que hoy estamos aquí, encuentra una maravillosa complementariedad y síntesis en la confesión común de nuestra fe católica. Slovenstvo, ki smo ga otroci odkrivali in vzljubljali

OB 25-LETNICI OSAMOSVOJITVE SLOVENIJE

Jože Kurinčič

S spleta

ob očetu in materi, je blestelo v sijajni lepoti, ker ga je vera obsijala. Brez tega verskega sijaja bi naše slovenstvo ostajalo tragično ohromljeno. Pri tej slovesnosti obnavljamo to bogato dediščino in jo proslavljamo kot neizmeren dar božje previdnosti.

Pomen slovenske skupnosti

Slovenska skupnost v Argentini je bila odločilna za ohranjanje vere in slovenske istovetnosti. Slovenski duhovniki v Argentini, slovenski domovi in slovenske družine, požrtvovalne učiteljice in učitelji v slovenskih šolah, in številna vrsta prostovoljcev in prostovoljk, ki so se žrtvovali in se še vedno žrtvujejo za duhovno in kulturno vzgojo, imajo neizmerne zasluge pri duhovni in kulturni rasti slovenskega občestva v Argentini.

Tako srečanje je za nas spomin in opomin, da smo bili krščeni in da smo poklicani h krščanskemu življenju. Zato so taka srečanja izredna priložnost za globoko in pristno obnavljanje našega življenja in odgovornosti, ki jih imamo sami do sebe in do družbe, v kateri živimo in delujemo.

Nobenemu ne uide da je krščanski nazor življenja v argentinski družbi ogrožen na svojem obstoju. Argentinski škofje že več desetletij opozarjamo na to in naznanjamo da vzroki krize, ki jo trpimo že dolgo, so na duši argentinske družbe in ne toliko na telesu, oziroma, so na moralnem nivoju, ki pa kaže tudi svoje posledice na ekonomskem in na finančnem polju. Kriza je na vrednotah, na etiki, na morali, torej, ta kriza sega globoko v dušo vsakega Argentina, pri kateri nobeden, ki prebiva tukaj, ni izjema.

Pred 25 leti smo se Slovenci rešili komunističnega režima, ki nas je dušil 45 let, in ustanovili lastno državo, o kateri so sanjali mnogi rodovi od prebuje slovenske nacionalne misli. Da je osamosvojitve najpomembnejši dogodek v slovenski nacionalni zgodovini, se strinjajo domala vsi resni

zgodovinski analitiki, in ta misel je prodrla tudi v zavest večine Slovencev. Vendar je med ljudmi premalo jasna zavest, da je prišlo najprej do demokratizacije, do oblikovanja prve demokratično izvoljene vlade (1990) in da je šele ta ustvarila razmere za udejanjanje osamosvojitve (1991). Nosilci starega režima

Na tem področju ima slovenska skupnost zelo važen izziv. Ohranila je vero in kulturo, prepojeni eno z drugo. Življenjsko pričevanje tega nazora v vsakdanjem življenju, bodisi v družini, bodisi na delovanju kjerkoli, je bogat dar, ki smo ga prejeli in ga moramo tudi deliti z drugimi. Res je majhna naša slovenska skupnost, ampak je lahko odločilna na marsikaterem področju, če se zna ohraniti pristna in zdrava. Malo kvasa vzdigne vse testo. Je zdravo za nas vse, če imamo zavest, da smo bili poklicani kot kvas v družbi, zaradi bogate dediščine, ki smo jo prejeli. To nas opozarja, da imamo važno

službo v družbi, in da smo v njej služabniki, in za služabnika ni večjega veselja in zadoščenja, ko odsluži, kakor nam jasno govori sam Jezus Kristus: »Tako tudi vi, ko naredite vse, kar vam je bilo ukazano, govorite: *Nekoristni služabniki smo; naredili smo, kar smo bili dolžni narediti*« (Lk 17,10).

Marija Pomagaj naj nas ohrani v ljubezni do Kristusa in Cerkve, ter zvestobe do bogatih vrednot, ki smo jih prejeli od slovensko-argentinske dediščine. A la Virgen, bajo la hermosa advocación de Nuestra Señora de Luján, le confiamos nuestros pueblos y a sus gobernantes. Amén.

Ponos in ljubezen

S pesnikom **Tonetom Kuntnerjem** ob 25-letnici samostojnosti Slovenije

so na idejo o samostojnosti pristali šele potem, ko so uvideli, da se jim oblast odmika in da jo lahko vsaj deloma ohranijo, če začnejo trobiti v nove politične rogove.

Ob jubileju smo veliko brali, kdo ima zasluge za to, da imamo svojo državo. Pogosto se izpostavlja vojaški vidik osamosvojitve. Govori se o tem, kako je Slovenska teritorialna obramba porazila JLA in s tem vzpostavila suvereno slovensko državo. Z druge strani se pogosto sliši misel, da brez partizanskega boja nikoli ne bi bilo samostojne Slovenije. Menim, da se vojaškim akcijam pripisuje prevelik pomen, premalo pa se govori o tem, kdo in kako je gojil misel o slovenski državi.

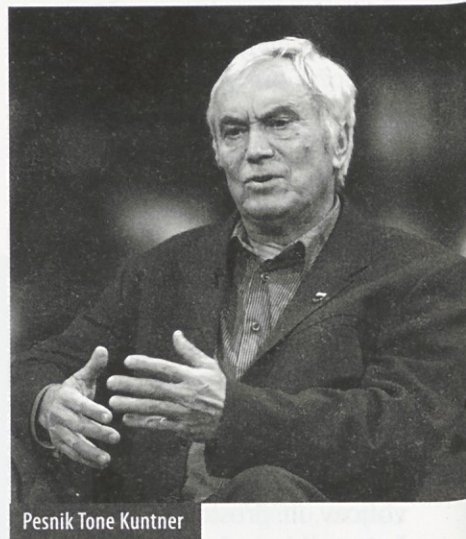
Pred drugo vojno so jo gojili predvsem v katoliških krogih v okviru Ljudske stranke (Korošec, Ehrlich), po revoluciji pa je morala v ilegalo ali v emigracijo. Odkrito so jo gojili in promovirali predvsem begunci, živeči v zamejstvu ali izseljenstvu. Tako jo je časopis Slovenska država (Chicago 1950-2001) zapisal v program svojega delovanja. V prvi številki piše: »Boriti se hočemo za slovenske pravice, da bo tudi naš slovenski narod dosegel /.../ svojo politično in narodno svobodo v svoji lastni državi.« Med velikimi promotorji te misli je bil tudi Franc Jeza (1916-1984), izseljenec in oporečnik, ki je na tržaškem radiu, v različnih revijah in drugih publikacijah neutrudno zagovarjal načela demokracije in slovenske državne neodvisnosti. V matični Sloveniji je ideja o lastni državi sicer vseskozi živela, vendar kot nekorektna, tako rekoč pregrešna misel, ki si jo je upal ubesediti le kakšen nacionalni zanesenjak. Šele v 80. letih je močnejše prodrila med intelektualce in se manifestirala v slovenskem nacionalnem programu v 57. številki Nove revije. Kot realen politični projekt pa se je lahko uveljavila šele z demokracijo po letu 1990.

Iz Družine

V slovensko literaturo je s pesniško zbirko *Vsakdanji kruh* vstopil pred petdesetimi leti. Za njo jih je izdal še dobrih dvajset, med njimi štiri posvečene domovini: *O domovina* (1994), *Mati Slovenija* (2000), *Podorane sanje* (2013) in zadnjo, izbor *Slovenska Pomlad* (2015). Dom, domovina, zvestoba, srce, resnica, upanje - to je peščica besed, ki so jedro in okvir njegove neposredne in jasne poezije. Je zvest in kritičen pričevalec o narodu in domovini. Ostaja ponosen in zanosen. Njegova domovinska poezija je svojevrstna ljubezenska pesem. To je - v nekaj besedah - TONE KUNTNER.

O b dnevu državnosti morda nekoliko več kot navadno razmišljamo o slovenskih poteh (in stranpoteh) v preteklih petindvajsetih letih, nekateri z jedkim razočaranjem, češ kaj smo naredili iz svojih sanj, drugi z nelagodjem, tretji - ti so morda kar v večini - so zdrsnili v nekakšno brezbržnost. Kam se je izgubilo veselje in navdušenje, ki smo ga bratsko delili leta ob osamosvajanju Slovenije in v prvih letih samostojnosti?

»Kam je letelo vse hrepenenje, komu je bila darovana najboljša moč srca in razuma ...« se sprašuje Cankar ob svojem delu, ki ga je posvetil domovini in ga imenuje knjiga Ljubezni. Tako se danes sprašujejo mnogi, ki so vso svojo ljubezen, sanje in moči posvetili domovini ob nje-

Pesnik Tone Kuntner

nem osamosvajanju. Bili so prevarani in okradeni. In z njimi je bila prevarana in okradena vsa bogata in lepa domovina. Onečastili in oskrunili so jo njeni brezvestni, egoistični sinovi. Z lažmi, prevarami in političnimi manipulacijami! Ljudem so vzeli sanje, ki so bile dovoljene le do svita novega dne. Posamezniki so za svoja srčna dela danes celo sodno preganjani. Absurdno in umazano! Kako bi potem najbolj svetla točka slovenske zgodovine ne temnela?

Vendar za to ni mogoče kriviti samo zamujene lustracije in prebranih politikov, ki so se ohranjali in regenerirali v naše dni iz totalitarnega časa jugoslovanske države, pa jim slovenska osamosvojitve z demokracijo ni bila nikoli intimna opcija, kar danes odkrito priznavajo. Vzroke tega temnenja je iskati tudi v patološkem stanju naroda, ki še ni dojel zgodovinske vrednote samostojnosti in življenja v lastni državi.

Vi kot pesnik in državljani ostajate ponosni in zanosni. Kako bi ljudem razložili, da domovina ni isto kot država, da domoljubje nima zveze z nacionalizmom? In za tiste, ki vas niso brali, ker nemara mislijo, da poezija ni zanje: kaj vam pomeni domovina in kaj vas dela takega domoljuba?

Brez ponosa in prave ljubezni, ki ju ni mogoče ne uzakoniti ne zaukazati, Slovenci kot narod ne bomo obstali. Še več: brez njiju nismo vredni, da obstanemo. Narod brez samozvesti in ponosa nima prihodnosti. Država je hiša, ki jo narod zgradi, da ohrani svojo domovino in istovetno življenje v njej. Država je res nekakšna omejitev, a je tudi »streha pred dežjem, zavetje pred mrazom in je gnezdo ljubezni«. Ni vsaki družini dano živeti v svoji lastni hiši! In vsaka hiša naj bi bila dom. Domoljubnost je pozitivno čustvo in odraža samospoštovanje. Kdor ne spoštuje sebe, tudi drugih ne more spoštovati in ga tudi drugi praviloma ne cenijo. Ponos, domovinsko ljubezen, narodno zavest in samozavest je treba skrbno gojiti, varovati in gnojiti.

Že pol stoletja - letos mineva petdeset let od vaše prve pesniške zbirke - ste vztrajen pričevalec o narodu in domovini, da mi in naši potomci ne bi ostali »brez vere v prihodnje dni«. Ostajate med (redkimi) pogumnimi, opogumljajočimi pričevalci. Potrebujete za to kakšno spodbudo?

Ostati zvest sebi res pogosto terja pogum. Pa tudi tveganje. A s tem se ni treba ponašati. Ko pride človek do spoznanja, da le zvestoba sebi nekaj šteje, potem vztrajati na tej poti ni težko. Živeti v resnici postane pogoj. In samo v resnici je upanje.

V pesmi Gluhim iz zbirke Tropine pravite: »Gluhim svoje pesmi poješ, slepim razkazuješ svet ...« Gre za zavedanje, da poezija ni v središču slehernikovega življenja in da nanj največini nima pravega vpliva. Kljub temu ste eden redkih avtorjev, čigar pesmi so skoraj »ponarodele«. Kako se počutite, ko vas, denimo, na shodu, ki prvenstveno ni namenjen pesniški, temveč politični besedi, množica bučno pozdravi, še preden nastopite s svojim klenim, odločnim glasom? Ali mislite, da poezija v nekem trenutku s svojim sporočilom vendarle lahko doseže širše občinstvo?

Spodbudno je, če ljudje slišijo glas mojega srca in vesti, toliko

PONOS, DOMOVINSKO LJUBEZEN, NARODNO ZAVEST IN SAMOZAVEST JE TREBA SKRBNO GOJITI, VAROVATI IN GNOJITI.

bolj, če to slišijo gluhi. Kadar kaj tiho zapišem ali se javno oglasim, spregovorim po srcu in vesti, po notranjem nareku. Ne mislim na posledice. Tako si pomagam živeti. Pa tudi si ne delam iluzij, da bom rešil svet, zagotovo pa s tem rešujem sebe.

Ivan Cankar je pred več kot sto leti zapisal: »Kdor ljubi svojo domovino, jo z enim samim objemom svoje misli obseže vso; v en kratek utrip srca je stisnjeno vse - mati, domovina, Bog.« Se motim, če mislim, da pesnite na tej sledi?

Pred časom je ob praznovanju Cankarjeve 140. obletnice rojstva prof. Janko Kos povedal, da ta sintagma pravzaprav pomeni: družina, domovina, Bog. Ker je

mati posebljala družino. In mati je v resnici srce družine. Cankar mi je bil vselej blizu. Ne motite se, da pesnim po tej sledi.

Kdor vas osebno ne pozna oziroma vas pozna samo po poeziji, bi rekel, da vas kot človeka najbolj določa ljubezen v vseh svojih razsežnostih. Kaj pravite sami?

Ljubezen je najpomembnejše čustvo in pozitivno gonilo vsakega življenja. In življenje je tudi nenehen boj z nasprotnimi čustvi in z vsem, kar ne izhaja iz ljubezni.

V vaši poeziji je jasno opazen lok, ki se pne od čudenja nad stvarstvom in hvaležnosti za »cvet in sad« do ljubezni - najprej do matere in očeta pa ženske/žene in otrok -, v pesmih zrelih let pa največ pesniške ljubezni izrekate domovini.

Kako se ozirate na svojih pesniških pet desetletij? Gotovo še niste rekli zadnje besede.

Pisal sem vseskozi po občutju srca. In iz »arene življenja«, kot bi rekel Cankar. Zato se nisem oziral po modnih literarnih zahtevah, ampak sledil notranjemu klicu, iskal svoj obraz, kopal svoj lastni studenec. Ni se še izsušil. Od mladih nog se sprašujem tudi po domu in domovini, predvsem pa se čudim nad stvarstvom in čudežem življenja.

V jedru vaših pesmi so »hiša«, »zemlja«, »pot«, »svetloba«, »ljubezen«, pa tudi »rana«, »bolečina«, »zlo«. Same polnompomske besede. Verjamete, da poezija, umetnost celi rane, da v nekem smislu lahko celo zdravi?

Saj zato poezije še nisem opustil. Izpovedovanje mi pomaga živeti. In v nekem smislu je lahko tudi zdravilo. Za izpovedovalca in bralca. Sam sem srčno hvaležen velikim umetnikom, ki so se me kdaj dotaknili in mi lajšali bolečine ter mi celo pomagali celiti rane.

Svojo zadnjo pesniško zbirko, Slovenska Pomlad (La Primavera Eslovena), ki je izšla lani, ste posvetili »domovini ob 25-letnici njene državne samostojnosti in vsem ji srčno predanim in zvestim«. Za dvojezično slovensko-špansko izdajo ste se verjetno odločili z mislijo na Slovence, ki živijo po svetu, predvsem v Argentini. Že v marsikateri zgodnejši pesmi ste se obračali na rojake, ki ne živijo v Sloveniji. Imate z njimi kaj osebnih stikov? Se vam zdi, da so prav oni - kolikor negujejo slovensko besedo, pesem in izročilo sploh - tisti »srčno predani in zvesti« del narodovega telesa? Je razdeljenost naroda še vedno samo naša bolečina ali pa je v sodobnem času morda v tem mogoče najti kaj spodbudnega, kako prednost?

Seveda, ob tej dvojezični pesniški zbirki sem pomislil predvsem na naše rojake v Argentini, pa tudi na druge Slovence po svetu, ki jim srce krvavi in poje ob misli na »nebesa pod Triglavom«. Imel sem priložnosti, da sem se z mnogimi srečal v tistih daljnih krajih in z njimi doživljal pristno domovinsko ljubezen, ki je doma ne doživimo tako intenzivno. Ob svoji srčni predanosti in zvestobi Sloveniji so veliko pripomogli k »zvezdnemu trenutku naše zgodovine«, katere srebrno obletnico praznujemo v teh junjskih dneh.

Vsak trenutek bi se morali Slovenci zavedati, da mi doma nismo celi brez njih in oni ne celi brez nas. In tako tudi delovati. Skupaj smo dolžni skrbeti za zdravje in razvoj celotnega narodovega telesa. V globalnem svetu, ki ga živimo, je narodno razseljenstvo lahko tudi prednost.

Vrniva se od diaspore domov - in k domovini razklanih Slovencev v »nebesih pod Triglavom«, ki kljub stiskam zvečina veselo praznuje svojo načeto srebrno državo. Kaj bi morali storiti, da bi kot narod končno zaživel bolj svobodno in sproščeno, z bolj jasnim upanjem v prihodnost?

Slovenci smo, glede na svojo »nebeško« domovino in srečno zgodovinsko usodo, izvoljen narod. Živimo življenje obilja zahodne civilizacije, a si iz svojih nebes z nenehnimi medsebojnimi spori sami delamo pekel. Čeprav smo, tako kot vsa zahodna civilizacija, na poti v dekadenco, bi si morali svoj čas lajšati in plemeniti z več medsebojnega razumevanja. Zato mi dovolite, da na to vprašanje odgovorim s pesmijo, ki stoji zadnja v že omenjeni zbirki, popolnoma ločena od drugih in je namenoma neprevedena, da se njena bolečina ne bi preveč kazala po svetu.

Molitev za spravo

O Bog ki veruješ v ljudi, začasne popotnike in sopotnike blatnih zemeljskih dni in poti, ki vežeš rojake iz roda v rod iz davne preteklosti v davno prihodnost, -

o Bog, ki vladaš živim in mrtvim, daj, da živi pokopljejo mrtve!

Daj mrtvim pokoj in živim mir!
Daj zrušiti vse boleče spomine
na bratsko prelito kri in zločine!

Odpri ljudem, Bog, oči za resnico,
srce za pravico, dobroto in čast!
Kajti prišel je čas za čast
ter čas za nov začetek
in upanje.

O Bog ki ljubiš še tiste, ki te ne ljubijo,
usmili se jih, ki so gluhi za čast
in za človeško ljubezen do bližnjega;
vzemi jih k sebi, milostno in nemudoma,
in reši nas kuge sovražnosti! Amen.

Kaj bi kot pesnik in državljani sporočili rojakom ob 25-letnici samostojnosti? Morda kaj, česar ni mogoče zajeti v pesniško govorico ...

Ob tem srebrnem prazniku izrekam vsem iskrene čestitke in globoko hvaležnost za ljubezen, predanost in zvestobo, ki naj se ohranjajo in utrjujejo iz roda v rod še globoko v slovensko prihodnost. Bog našo nam deželo, Bog živi ves slovenski svet!

Mateja Komel Snoj - Družina

**HOČEŠ OTROKA
NAUČITI MOLITI ?**

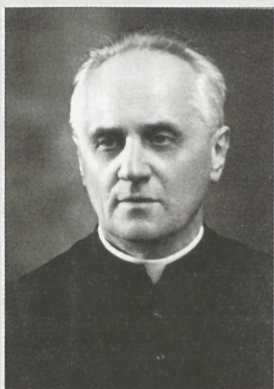
**SAM SE MORASH
ODKRITI
IN POKRIŽATI !**

Anton Martin Slomšek

PROF. LAMBERT EHRLICH LETA 1933 NA SVETIH VIŠARJAH

V težkih časih kraljeve diktature v Jugoslaviji:

»Ni naključje, da smo se zbrali prav tukaj, marveč je to božja volja. Božja volja nam tukaj, na Svetih Višarjah razodeva, kaj je naloga Slovencev na zemlji, kjer živimo. Ob temeljih te svete gore se stikajo tri poglobitna evropska plemena. Njihovi valovi, ki prihajajo od juga, severa in vzhoda, bi udarili skupaj prav tu.

Romani, Germani in Slovani bi prav tukaj skušali riniti drug drugemu mejnike nazaj. A naši očetje so modrejši od vojskovodij in politikov. Namesto mejnika so postavili na otok med tremi narodi cerkve. To je edini mejnik v Evropi, ki narodov ne loči, marveč jih združuje. Danes je tak mejnik vsa naša domovina. Slovenija mora biti mejnik, ki družijo in veže jug s severom in vzhod z zahodom.

Sama ne sme biti ne eno ne drugo ne tretje. Ostati mora mejnik, ki družijo kakor Svete Višarje. To je božja volja! To nalogo bo mogla Slovenija izpolnjevati samo v svobodi, ne pod gospodarjem, ki bi sedel bodisi na jugu ali severu, na vzhodu ali na zahodu! Božja volja je, da mi vsi za to svobodo delamo, in božji volji se ne sme nihče izmikati ...«

OSTANI Z NAMI, GOSPOD ...

Roman Starc ()*

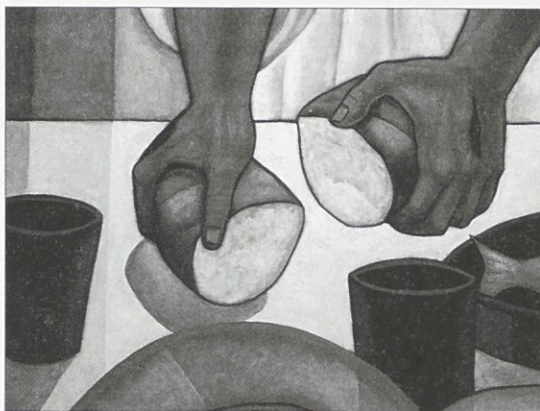
Končno. Pod večer tistega pomladnega dne, ki se je tako klavrno začel, po težki in naporni poti, je prišel čas, ko lahko z »Neznancem«, ki se ti je pridružil, prijetno utrujen sedeš za mizo in se okrepčaš. Zares, kaj je lepšega kot zavest, da si vendarle prispel na cilj: da doživiš trenutek, po katerem je »gorelo tvoje srce«; da doživiš trenutek nebes, v katerem prepoznaš Tistega, iz čigar rok sprejemaš blagoslovljeni kruh. O zares blagoslovljen Emavs, kraj čudovitega srečanja, ko se iz globin tvojega bitja in vse ljubezni, kar je premore tvoje srce, izvije goreča želja: »Ostani z nami, Gospod!«

A da prideš v Emavs, je treba prehoditi pot. Pot, ki je drugačna od običajnih poti in je ne najdeš vrisane na nobenem zemljevidu, nobeni karti sveta. Pot, na katero se odpraviš sam, ker je začrtana samo zate, čeprav ne veš, kaj te na njej čaka in kdaj te bo pripeljala do cilja. In le ti veš, kolikokrat hodiš po njej žalosten in zadržanih oči, ker si »upal«, a bil razočaran, in se zdi, da ti tudi tvoj skrivnostni spremljevalec ne more pomagati. Pravzaprav ga v svoji žalosti (velikokrat tudi v svoji samozadostnosti) niti ne opaziš, kaj šele, da bi prisluhnil, kaj ti ima povedati. On pa ostaja, te spremlja, posluša in nevsiljivo čaka, dokler se mu vendarle ne odpre in ne dvigneš svojega pogleda. Takrat pa se začne nekaj, česar ne moreš razložiti z besedami in z razumom ne dojeti. Ko prisluhneš njegovi Besedi, ti zastane korak in se prižge plamen v tvojem srcu. Takrat pot

nenadoma postane lahka, v hipu se znajdeš v Emavsu, kjer se ti končno odprejo oči in zahrepeniš, da se ta trenutek nikoli ne bi končal: »Ostani z nami, Gospod!«

Naj ta goreča želja, dragi novomašnik, nikoli ne izgine iz tvojega srca. Naj bo Emavs, kraj čudovitega srečanja, kjer Gospod sprejme tvoje povabilo, sede s teboj za mizo in ti lomi kruh, vedno središčni dogodek tvojega življenja. Lahko si prepričan, da bo vedno s teboj, ti pa pojdi naprej.

Kajti tvoja pot ni končana, pravzaprav se šele začenja. Ta kruh je namreč treba deliti in Besedo oznanjati naprej. In to takoj. In ne prenehoma. Posnemaj učenca, ki sta »še tisto uro vstala« in se vrnila v

Slika s spleta

Jeruzalem. Saj si lahko predstavljaš, kako sta tekla nazaj? Ponoči, v temi, ki pa je bila zanju kakor najsvetlejši dan, saj je v njunih srcih gorela luč, Jezus pa jima je dajal moč in pogum. Ni pomembno, kako gosta

tema te obdaja — luč vstalega Gospoda moraš nositi v svojem srcu; ni pomembno, kako dolga in naporna bo pot — nanjo je treba stopiti nemudoma, brez odlaganja in oziranja ter oditi tja, kjer te potrebuje Gospod in kjer bratje in sestre čakajo, da jim prineseš veselo novico.

Pot v Emavs sta si učenca izbrala sama, pot v Jeruzalem pa jima je pokazal Gospod. Tudi ti, dragi novomašnik, hodi po njej in si ne utiraj lastnih poti — glej le, da boš vedno ostal z Njim, kajti ni bojazni, da On ne bi ostal s teboj!

(*) *ravnatelj Bogoslovnega semenišča*

NOVOMAŠNIKU

Stane Zore

Jutri boš legel na tla
in čelo naslonil
na osvežujoče mrzel kamen,
da bi začutil prstenost sveta,
se od njega poslovil
in ga objel,
kakor testo v krušni peči objame
plamen.

Na teme ti bo škof položil roke
in tiho molil za prihod Duha,
da bo tvoja misel zazvenela
z Božjimi koraki,
in se kot berač ljubezni,
kot apostol odrešenja,
odpravila na romanje brez konca,
nad brezni sveta, od srca do srca.

S posvečenim oljčnim oljem
ti bo mazilil dlan na eni in na drugi
roki,
da boš skrivnostno presegal čas
in bo po kruhu dišala puščava,
da boš v temi ogenj prižgal
in skesanemu v Božjem imenu
odvezo dal.

Ko boš odložil novomašni ornat,
po moško zgrabi za plug in zaorji,
zaorji globoko v njivo sveta,
in sej, sej v plodno črnico in med
osat.
Za srpom ne glej, saj bo Nekdo drug
žel,
ko ti bo ob dopolnitvi plug iz roke
vzel.

NOVOMAŠNIKU

Anica Gorenc

Pozdravljen bod in Bog s teboj,
ko odhajaš danes iz naše srede.
Pa vendar, ko v srcu si srečen ti,
s teboj se veselimo tudi mi.

Zdaj ZBOGOM kliče zvonček
ti v kapelici na vasi.
Zdaj ZBOGOM kliče ti potoček
žuboreči.

Pozdravljajo te ptički žvrgoleči.
Studenček pošilja zadnji ti pozdrav.
Življenja tvojih mladih dni
prišel za tebe je najlepši dan.

Kaj mar ti je potočka žuborenje,
kaj mar ti za našo je bridkost.
Saj ti v novo, srečno greš življenje,
o, kako lepa, čista tvoja je mladost!

Rdeča preizkušnja

Tone Ciglar

»Z naglico se nam približuje 'osvoboditev'. Ne vemo, kakšna bo prihodnost. Vse, kar storimo za bolnišnico, ne storimo zaradi sebe, zato tudi ne gledamo na čas, ki je pred nami. Ko smo vse mogoče študirali, sem predlagal, naj bo naše vodilo: Moli ti, kot da jutri umrjemo, delati, kot da bomo večno živeli». (KM 1949,155). Tako sporoča dr. Janež bralcem Katoliških misijonov. Ponovno mu preti past, iz katere se je pred nekaj leti komaj rešil. Prav gotovo mu srečanje s kitajskimi komunisti ni bilo nič prijetno.

Decembra 1949 so rdeči prišli tudi v Čaotung. Po mestu je bilo vse polno rdečih zvezd in prirejali so mitinge. »Opoldne me je radovednost gnala v mesto na ulico, s fotoaparatom v roki. Videl sem zvezde namesto kitajskega sonca, videl šolsko mladi-

Mi spremljamo te na to novo življenjsko pot, želimo ti vse lepo, a če pot včasih tudi strma in težka bo, z božjo pomočjo vse bo lažje šlo, le zaupaj v NJO.

Slika s spleta

no, ki je pod komando profesorjev korakala, videl sem otroški vrtec v sprevodu, videl uradnike in druge javne uslužbence, ki so prav tako korakali in vzdikali. Ljudstvo pa je molče gledalo in si mislilo svoje.

Proti večeru sem se vrnil v bolnišnico. Med večerjo pritečejo in mi v eni sapi pripovedujejo, da je bolnišnica polna komunistov in da hočejo zdravnika. Stopil sem mednje: bili so sami moji znanci, prejšnji oficirji in vojaki, vsi v rdečih zvezdah; sami sebi so se smejali. Prinesli so težko ranjenega človeka. Ko smo ga vprašali, kako je bil ranjen, je izjavil, da se je stepel s komunisti, a nosilci so dejali, da se je z nacionalisti, končno je ranjenec izjavil, da sam ne ve, s kom se je pravzaprav pretepal« (KM 1950,487). Dr. Janež ga je pregledal na rentgenu, pripravil vse za operacijo in mu zakrpal črevesje, ki je bilo ranjeno s strojnico. »Tako sem preživel svoj prvi dan v tukajšnjem rdečem raj«, pravi dr. Janež.

Bil je edini zdravnik, zato so ga pustili mirno delati. »Toda prerok ne morem biti, Bog ve, kaj nas čaka. Mi moramo storiti le vsak svojo dolžnost, vsak na svojem mestu. V srcu smo mirni.« Začele so se gmotne težave, ekonomski pritisk na Keréca,

vsega je primanjkovalo, uslužbenci bolnišnice so imeli politične ure. Vse več je bilo mrtvih.

Msrgr. Keréca so proti koncu leta 1950 nasilno zadržali v Kunmingu; bivanje so mu počasi spremenili v za-

por. V vsej provinci se je začela gonja proti tujcem: popisi, obiski, kontrola. »Osebnostno proti nam nima nihče ničesar, a imamo tri slabe lastnosti: belci smo, katoličani in misijonarji. Poleg tega pa še ljubosumnost zaradi našega lepega dela in dobro urejene in oskrbljene bolnišnice... Neredko sem slišal, da ima belec, ki pride v deželo, le dvoje na izbiri: deželo in ljudi ali vzljubiti ali zasovražiti. Če občuti zadnje, naj pri priči odide. Jaz imam Kitajsko in Kitajce rad in dežele ne bi rad zapustil. Če bi moral iti, bi vedno skušal priti nazaj« (KM 163 sl. gl. 243).

Ljudje so se zelo bali, da bi izgubili svoje misijonarje in zdravnika. Imeli so tudi veliko dela, še jeseni 1951, le da je bilo omejeno na bolnišnico in je začelo primanjkovati nujnih stvari. Konec za misijonarje v bolnišnici je prišel za dr. Janeža in sestre 10. januarja 1952, ko so bolnišnico obkolili, vse preiskali in oseb-

je zaprli. Po mesecu in pol so jih odvedli skupaj s kamilijanci v Kunming, kjer so bili zaprti v škofijski palači skupaj z msgr. Kerécem.

Dr. Janež je o tem pisal: »Morda pričakujete dolgih storij o dogodkih v Čaotungu. Prefektura je uničena, vsi tujci že zunaj Kitajske, nas so za nekaj mesecev zaprli in končno obsodili z izgonom. Ne bom o vsem tem mnogo pisaril, ker se mi gnusi obujati spomine na svinjarije... Kar se je zgodilo z našo domovino, se je zgodilo z ogromno Kitajsko, v kateri je bil čaotunški misijon le kapljica v morju...

Žele, da bi misijonarji, ki so odšli, v svetu lepo o njih govorili. Mi tega ne moremo, ker so z nami ravnali skrajno nečloveško! Po končanem zaporu sem vprašal sestro, ki je okusila rdeči zapor v domovini, če je doma bilo hujše, in mi je rekla: Kitajski zapor je bil stokrat hujši! - Ta izjava veliko pove in ni treba izgubljati besed nad nečloveškim početjem. Kaj bi šele lahko rekla sestra prednica, ki je kot prednica bila deležna največ sovraštva in najhujših duševnih mučenj! Naj Bog ve za vse, kar so počeli z nami, in njemu naj bo potoženo, ne ljudem!« (KM 1952, 288 sl.).

Dr. Janež, msgr. Keréc in pet sester so skupaj doživeli veliki petek 1952, skupaj so bili izgnani 14. aprila in srečno prišli v Hongkong 1. maja 1952. Začelo se je novo obdobje.

Pogled nazaj

Misijonski noviciat je dr. Janež opravil. Fortuno Fasana si je o srečanju z dr. Janežem med drugim zapisal v dnevnik: »24. september 1949. Tega večera je iz Čaotunga v Hvejce prišel dr.

Janež, znani kirurg v ljubljanski bolnišnici. Star je 36 let, zgleda pa, kot bi jih imel več. Iz pripovedi sem razbral, da ni imel srečnega življenja. Je preprost in redkobeseden. To je prvič, da sem srečal kolega zdravnika, ki se je odpovedal profesionalni karieri in dela kot misijonar. Dr. Janež želi organizirati dober kirurški oddelek. Potem ko so iz Čaotunga odšli protestantski zdravniki, sva edina kirurga v vsem severnem Yunnanu. V njem sem razbral neko voljo in naravnost, ki sta me prevzela. Zjutraj je odpotoval proti Kunmingu z dolgim seznamom stvari, ki jih mora nabaviti za svojo bolnišnico.«

V Hongkongu dr. Janež strne misli o svojem delu v Čaotungu: »Hvaležen sem monsinjorju in sestram, da so me sprejeli v svoj misijon, da sem živel v prelepih skrivnostih misijonskega življenja, da sem smel biti deležen tega dela ljubezni do bližnjega! Poleg tega so mi bili vsi ves čas osebno tako dobri, kot le slovensko srce zna biti« (KM 1952, 288 sl.).

Pričevanje

S. Konstantina Sarjaš, ki je bila priča začetkov Janeževega misijonskega dela na Kitajskem v misijonu msgr. Keréca, izpoveduje:

»Za dr. Janeža nisem slišala ali o njem nič vedela, dokler ni dospel na Kitajsko. Kmalu potem, ko je prišel v Čaotung, nam je naročil, da naj se ne zanimamo za njegovo osebnost, niti ga nič ne sprašujemo. Tega smo se vedno držale. Nikdar ni bilo govora o njegovi preteklosti. Komaj da smo vedele, da je Slovenec in da je prišel iz Argentine. Več smo o njem zvedele šele pozneje.

Po kratkem počitku je začel delo med bolniki. Najprej pa se je intenzivno seznanjal s kitajsko govorico, ki mu ni delala posebnih težav. Kar nas je bilo Slovencev, smo se kar dobro in razmeroma hitro naučili kitajščine. Prenekateri izobraženi Kitajci so nam često rekli, da mi Slovenci vsi dobro govorimo kitajsko, s pravilnim naglasom, da nas je lepo razumeti, medtem ko misijonarji drugih narodnosti govorijo veliko slabše. Dodali so še, da Slovenci gotovo zelo ljubimo Kitajce, ko se njihovega jezika tako lepo naučimo. Dr. Janež se je v kitajščini hitro znašel. Prve tedne in mesece sem mu bila za tolmača (o.p. s. Konstantina je prišla v Čaotung spomladi leta 1937).

Nekega dne je v našo ambulanto prišel starejši mož iz oddaljenih hribov. Hodil je več dni, kot je sam izjavil. Zvedel je, da je v našo bolnišnico prišel čudežni mož, ki zna z nožem izrezati in pregnati celo hudiča. Na steni ambulante je opazil ogledalo, katerega še ni nikoli videl in v njem opazil tudi sebe. Vprašal me je, kdo je tisti človek, ki ga v ogledalu vidi. Dejala sem mu, da je to on. Potem je zavpil in se vrgel na tla. Kaj, je dejal, da sem jaz že tako naguban in star, saj še nisem tako dolgo na svetu. Takega me dela hudič, ki se je priklatil vame. V hipu ga je zgrabila neznosna bolečina. Doktor ga je pregledal in ugotovil, da ima možakar v mehurju velik kamen in da je potrebna operacija. Moral bo ostati nekaj dni v bolnišnici, da mu odstranijo ta kamen. Mož je brez obotavljanja privolil in operacijo dobro prestal. Kamen je bil za gosje jajce velik in smo mu ga dali za spomin. V bolnišnico je prišel tudi njegov sinek.

Prisodili smo mu kakih osem let. Dva dni po operaciji nas je ta fantič čakal ob očetovi bolniški postelji. V roki je držal malo košarico, napolnjeno z drobnim krompirjem, malo debelejšim od orehov. To je mali prinesel doktorju za plačilo. Oče se je ves čas smehljaj in košarico s krompirjem ponujal zdravniku. Vse, kar je imel in kar mu je zraslo v tistih gorah, je prinesel v dolino, da bi podaril človeku, ki ga je rešil hudiča, ki mu je povzročal neznosne bolečine. Povedali smo mu, da bolečin ni povzročal hudič, ampak kamen, ki mu ga je doktor z operacijo odstranil. Možakar se je v bolnišnici odpočil, se telesno popravil in se zdrav vrnil na svoj dom.

Ob primeru tega bolnika je bil dr. Janež zelo ganjen in je dejal, da je prišel v pravo deželo, kjer bo lahko nemoteno delal in vršil svoj poklic, ne da bi mu kdo zaviral in ga oviral pri delu. Podobnih primerov je bilo še veliko.

Doktor ni imel določenega urnika za delo med bolniki. Vedno jim je bil na razpolago. Včasih je razen dneva žrtvoval še noč, če je bilo treba. Bil je vedno dobro razpoložen in pri njem ni bilo nikdar opaziti kakšne nejevolje ali utrujenosti, zaradi česar smo se včasih zelo čudili. Ljudje so ga visoko cenili in zelo spoštovali. Često so govorili, da ko Jan Isena (kitajsko ime za dr. Janeža) ne bo, se bodo tudi oni morali kmalu sprijazniti z odhodom na drugi svet. Govorili so, da bi tudi oni radi bili na drugem svetu pri Bogu, kakor smo govorili mi, da je tam srečnejši svet. To bi se tudi lahko zgodilo, če nas komunistične oblasti ne bi izgnale» (december, 1992).

Dalje prihodnjič

Tomaž Mavrič - vrhovni predstojnik lazaristov

nalogo: voliti novo vodstvo Misijonske družbe z generalnim superiorjem načelu.

Tomaž Mavrič CM

Tomaž Mavrič se je rodil 9. maja 1959 v župniji San Antonio v Buenos Airesu v izseljenski družini s petimi otroki. Osnovno šolo je obiskoval od 1965. do 1971. v Villa Devoto, istočasno je hodil v dopolnilno slovensko šolo Škofa dr. Gregorija Rožmana v San Martinu, gimnazijo pa od 1972. do 1976. v župniji Marije Kraljice v Lanusu. Bogoslovje je študiral na Teološki fakulteti v Ljubljani med leti 1977 in 1983.

Zakrament mašniškega posvečenja mu je 29. junija 1983 v ljubljanski stolnici podelil nadškof msgr. dr. Alojzij Šuštar. Novo mašo je imel na Suhi pri Škofji Loki 3. julija 1983, od koder izhajajo starši in nato ponovitev v Lanusu 2. oktobra 1983.

V Misijonsko družbo je vstopil 11. decembra 1978 v Beogradu.

Po končanem teološkem študiju je nekaj mesecev deloval med rojaki v Argentini, leta 1984 pa je bil premeščen v Kanado, kjer je kot kaplan največ deloval na slovenski župniji Brezmadežne v Torontu. Posvečal se je misijonski dejavnosti in mladinskemu pevskeму zboru in drugim dejavnostim. Leta 1994 se je vrnil v Slovenijo in je bil nastavljen za kaplana v župniji Sv. Jakob ob Savi. Leto kasneje je odšel v župnijo sv. Jožefa nad Celjem, kjer je pomagal na župniji in se posvečal ljudskim misijonom, duhovnim vajam in drugim dejavnostim.

V tem času se je pripravljaj na zunanje misijone. Tedanji ljubljanski nadškof msgr. dr. Franc Rode mu je 28. julija 1997 izročil misijonski križ, 4. avgusta 1997 pa je odpotoval v Rusijo in se naselil v mestu Nižnij Tagil v Sibiriji. V letih 2002 in 2003

Misijonska družba – lazaristi obhajajo občni zbor, kjer so zbrani delegati vseh provinc, skupaj je 112 članov, ki imajo pravico glasovanja. Tokrat občni zbor prvič poteka v ZDA in sicer v Chicagu. Za generalnega superiorja je bil 5. julija 2016 za dobo šestih let izvoljen gospod Tomaž Mavrič, ki je izvorno član Slovenske province in je bil do sedaj vicevizitator viceprovinc Sv. Cirila in Metoda v Ukrajini. Na ta zbor so se lazaristi pripravljali na hišnih zborih in nato na provincialnih zborih. Družba želi poglobiti svojo karizmo, ki je zajeta v geslu ustanovitelja Misijonske družbe sv. Vincencija Pavelskega: »Posnemati Kristusa, označevalca evangelija ubogim«. Želi odgovoriti na izzive nove evangelizacije. Zato se povezuje in sodeluje z različnimi vincencijanskimi vejami, ki jih je na svetu nad 200. Vsakokratni občni zbor (ki je vsakih šest let) ima še posebno

je pomagal pri vzgoji v notranjem semenišču (noviciatu), in sicer najprej na Slovaškem, nato pa v Kijevu v Ukrajini. Od leta 2004 je sodeloval v upravi viceprovinke, ki ima sedež v glavnem mestu Ukrajine.

17. junija 2009 je bil imenovan za vicevizitatorja viceprovinke Sv. Cirila in Metoda, ki zajema področje Ruske federacije in Ukrajine.

5. julija 2016 je bil izvoljen za generalnega superiorja (vrhovnega predstojnika) Misijonske družbe ali lazaristov.

Gospodu Tomažu Mavriču, agentinskemu Slovencu, iskreno čestitamo, bralce našega lista pa prosimo, da novega generalnega superiorja lazaristov vključujejo v svoje molitve!

Marijino sporočilo miru za svet

12. maja 2016

'Dragi otroci!

Moje materinsko srce vam želi iskreno spreobrnjenje in trdno vero, da boste mogli izžarevati ljubezen in mir vsem, s katerimi imate ali pridete v stik. Nikar ne pozabite, otročiči: za nebeškega Očeta je prav vsak od vas kot edini na svetu; zato dovolite, da Sveti Duh neprestano deluje v vas. Otročiči, bodite duhovno čisti. V duhovnosti je lepota: vse, kar je duhovno, je živo in resnično lepo. Ne pozabite, da je v evharistiji srce vere, kjer je moj Sin vedno z vami, k vam prihaja in deli kruh z vami, kajti, otročiči, On je umrl za vas, je vstal in spet pride. Vi poznate te moje besede, ker so resnica, ki se ne spreminja; res pa je, da so jo mnogi od mojih otrok pozabili. Otročiči, moje besede niso ne starinske niti nove, so večne. **Zato vas, otročiči, povabim, da odkrivате znamenja časov, da zbete razbitine križev in postanete apostoli Razodetja. Hvala vam!**

Medžugorje, 35 let potem ...

Cerkev glede Medžugorja še ni izrekla dokončne sodbe. Edina izjava službene Cerkve "o Marijinih prikazovanjih" je tako imenovana *Zadrška izjava*, izrečena na zadnjem zasedanju Jugoslovanske škofovske konference v Zadru 10. aprila 1991, tik pred propadom Jugoslavije, češ da "na podlagi dosedanjega raziskovanja ni mogoče trditi, da gre za nadnaravna prikazovanja in razodetja". Vse kasnejše izjave Svetega sedeža se sklicujejo nanjo. "Ustrezne liturgično-pastoralne smernice, ki jih ta izjava obljublja, še vedno niso izdane. Medžugorski frančiškani se pri svojem pastoralnem delu ravna po izjavi, ki jo je dal zagrebški nadškof kardinal dr. Franjo Kuharić za *Večernji list*. Izjavo je objavil *Glas koncila* 15. avgusta 1993, št.33, str.3: "Škofje smo po triletnem komisijskem preučevanju sprejeli Medžugorje kot božjo pot, kot svetišče. To pomeni, da nimamo nič proti temu, če kdo časti Božjo Mater na način in v skladu s cerkvenim naukom in vero.

Glede nadnaravnosti prikazovanj pa smo rekli, da za zdaj ne moremo trditi, da gre tu za nadnaravnost prikazovanj. Zato to prepuščamo nadaljnjemu raziskovanju." – Romanja v Medžugorje imajo za uradno Cerkev zasebni pomen, duhovnikom pa je dovoljeno, da jih spremljajo.

Izjava pokojnega kardinala Kuharića se končuje z besedami: "Cerkvi se ne mudi," a dogodki gredo svojo pot. Kdor je obiskal Medžugorje

v prvih letih prikazovanj, ga pravzaprav ne more več prepoznati. Samo obrisi cerkve in obeh vzpetin, Hriba prikazovanj in Križevca so ostali nespremenjeni. Vse drugo, stavbe, ceste, urejenost okolja ima popolnoma nov videz. Človek dobi vtis, da je kraj blagoslovila rosa z neba. Medžugorje je danes dvakrat večje od Čitluka, sedeža občine. Na internetu lahko izbirate prenočišče v 140 uradno obstoječih hotelih v Medžugorju. Človek bi rekel, da trgovci s spominki drug drugemu hodijo po prstih, toliko jih je, vendar je očitno za vse dovolj dobička. V tem pogledu pobožnega romarja človeški dejavnik gotovo moti. Kar moti občinske uradnike, pa je nenadzorovana gradnja hotelov, saj gradbeni načrt občine še vedno ne obstaja. Posebej žgoč problem pa je pomanjkanje infrastrukture, izvedba kanalizacije se je komaj začela. In še nekaj jih moti: želja prebivalcev Medžugorja in Bijakovičev, da bi ustanovili lastno občino s čisto novimi zmogljivostmi. Da stvar ni brez osnove, lahko vidimo ob primeru Fakultete družbenih znanosti (po naše FDV) v Bijakovičih v sklopu Hercegovske univerze. Že sedmo leto uraduje in podeljuje univerzitetne diplome vse do magistrskega naslova. Edino, česar Medžugorje še ne premore, so nebotičniki in upamo, da jih tudi nikoli ne bo. Dovolj je križ na Križevcu, ki nam kaže v nebesa, končni cilj potovanja vseh nas romarjev.

Iz revije *Glasnik Kraljice miru*

Križem po svetu in času

»Se spomniš, vse se je začelo takrat, ko si me obiskal v Castel Gandolfo...« je začel Janez Pavel II. pogovor z ministrom Lojzetom Peterletom. To je bil dokaz, da se je papež osebno zavzel za Slovenijo. Lojze Peterle izrazi prepričanje, da je bil Janez Pavel II. eden od ključnih

botrov slovenske osamosvojitve. - Ob 25. obletnici osamosvojitve je pravično, da se zahvalimo Bogu, Janezu Pavlu II. in Lojzetu Peterletu.

Sestra Favstina Kowalska, ki je dobila naročilo od Jezusa, naj Cerkev prizna in postavi praznik Božjega usmiljenja, je v dolgi bolezni l. 1938, na enem od obiskov, povedala sestrama Ani in Klemensi, da

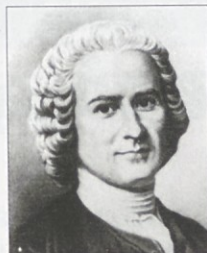
bo kmalu izbruhnila velika in strašna vojna, ki bo dolgo trajala. Sestri sta se spomnili njene napovedi, ko je Hitlerjeva Nemčija l. 1939, z napadom na Poljsko, začela 2. svetovno vojno.

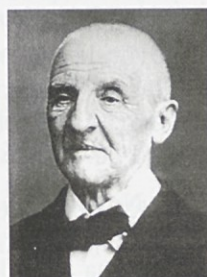
Potem ko je zdravik dr. Huber pregledal sedemletno Tončko Krajnikovo, je domačim izjavil: »Jaz sem ateist. Takšni primeri se ozdravijo samo v Lurdu ali v Fatimi.«

Domači pa so pripeljali hromo deklico pred oltar brezjanske Marije na nedeljo, 13. novembra 1938. Med mašo »je Tončka med povzdigovanjem nenadoma spregovorila in shodila«. - Trije tuji, neznani gospodje pa so po čudežu obljubljali Tončki vsemogoče, a samo pod pogojem, če bo izjavila, da ni bila bolna in da ni bila nikoli na Brezjah. Tončka seveda ni razumela niti upoštevala želje tujih ljudi, da bi lagala in bila še nagrajena za to.

Francoski pisatelj J.J. Rousseau je s svojim učenjem silno vplival na potek francoske revolucije.

je. Najbolj je znan po učenju, da je človek po naravi dober, zato naj bi država imela odgovornost, da vzgaja otroke. J.J. Rousseau je umrl 1778. leta, današnje čase pa še vedno krmito s tem mišljenjem.

Avstrijski skladatelj Anton Bruckner je napisal devet obsežnih simfonij. Tedeum je njegova uspešna skladba, ki jo je končal pri 70 letih. Vse skladbe je zaključil s posvetilom: »Vse v večjo čast božjo!«

V obsežni knjigi »Smeh stoletij«, ki je zbirka najboljših znanih anekdot, bremo naslednjo anekdoto o Antonu Brucknerju. Nekdo mu je dejal: »Vi morate pač imeti vzvišene trenutke, ko vas razsvetli božanski navdih!« Glasbenik je zamahnil z roko: »Kje neki! Zadnjič sem šel na sprehod, sedel na kamen, pojedel kruh s sirom – pa sem ga imel!«

Slovensko komunistično glasilo »Rdeči signali« je l. 1937 na slovenski univerzi zapisalo bogokletne misli: »Kristus Kralj nima niti potrebe, niti ambicije, da bi vladal na slovenski univerzi. Izmozgano delovno ljudstvo bo pognalo v nebesa Kristusa Kralja!«

Nepripravili so zažgali in porušili cerkev na Kureškcu na sam dan, posvečen svetemu Jožefu, 19. marca

1942. Zakaj je prav že v prvem letu komunistične revolucije moralo biti uničeno svetišče, posvečeno Devici Mariji, Kraljici miru?

»Ta vlada bo iz krščanstva naredila osnovo za našo moralo, našo družino in temeljno celico naše domovine, nemški narod : Dopusti štiri leta in potem razsodi!« je obljubil 1. februarja 1933 Adolf Hitler. - Iz lažnega obeta se je razvilo strahovito trpljenje za vse človeštvo v 2. svetovni vojni.

Zbral M.Š.

Duhovno življenje je objavilo

Jure Vombergar

PRED 50 LETI (1966)

AVGUST

6: Na pobudo *Baragovega misijonišča* je bil ustanovljen **srednješolski tečaj za Slovensko vas** v Lanusu. Je podružnica osrednjega v Slovenski hiši, ki deluje pod okriljem društva ZS. Ob ustanovitvi sta govorila Marko Kremžar in Ladislav Lenček CM. Za tečaj se je priglasilo 26 fantov in deklet iz Slovenske vasi.

7: Na skupnem **sestanku SDO in SFZ** po mladinski sv. maši v Slovenski hiši je govoril Zorko Simčič o temi: **Značaj Slovencev in drugih narodov**.

13: Na obisk mladine v Buenos Aires je prišla **skupina deklet in fantov iz Mendoze**, članic SDO in članov SFZ. Obiskali so več slovenskih krajevnih domov in bili prisotni na mladinskem dnevu v Carapachayu.

Šolski tečaj Antona Martina Slomška v Ramos Mejiji je prvič praznoval **otroški dan**. Nastopili so otroci z recitacijami otroških pesmi in z igrico **Rdeča kapa**. Nato pa so bili postreženi s pecivom in čajem.

14: *Družabna pravda* (DP) je v Slovenski hiši pripravila **proslavo papeških socialnih okrožnic**. Spomnili so se: 75-letnice *Rerum novarum*, 35-letnice *Quadragesimo anno* in 5-letnice *Mater et Magistra*. Proslava se je začela s sv. mašo, ki jo je da-

roval msgr. Anton Orehar, nato pa je bila proslava, ki jo je vodil predsednik DP Jože Jonke. Prvi govornik je bil župnik Marko Mavrič, drugi pa Maks Jan, urednik lista *Družabna pravda*, ki obhaja 20-letnico izhajanja.

Novo mašo je daroval Jurij Langus SDB v Cordobi, skupaj z bratom župnikom in prefektom škofovega zavoda v Adroguéju, Primožem Langusom. Prejšnji dan je bil posvečen.

21: Slovensko romanje v Lourdes, po vrsti že nad trideseto (z njim je pričel Janez Hladnik) je zbralo nad 1500 romarjev. Pobožnost so pričeli s petjem in molitvijo rožnega venca pred lursko votlino. Zatem se je razvila procesija v gornjo cerkev, kjer je bila sv. maša z govorom in obnovo posvetitve Marijinemu Srcu.

27: Ob 20-letnici smrti generala Leona Rupnika je DSPB imelo spominsko proslavo z občnim zborom v Slovenski hiši. Direktor Slovenskega dušnega pastirstva (SDP) msgr. Anton Orehar je daroval sv. mašo, nato pa je bila pred spomenikom padlih spominska proslava, na kateri je govoril Pavle Rant.

28: Katehet dr. Alojzij Starc je **blagoslovil nove šolske prostore v Našem domu** v San Justu. Slavje se je pričelo z mašo, ki jo je daroval Janko Mernik SDB. O pomenu dogodkov sta govorila predsednik šolskega odbora Albert Malovrh in predsednik *Našega doma* Peter Čarman. Slavnostni govornik je bil nad-

zornik Aleksander Majhen. Učiteljica Angelca Klanšek je orisala pomen slovenske šole. Pri slavnosti so sodelovali tudi šolski otroci s petjem. Načrte novih prostorov je izdelal Tone Oblak.

»V Argentini imamo poskus, in zdi se, posrečen poskus zdrave prilagoditve novemu okolju, ne da bi ta prilagoditev pomenila zatajitev slovenstva in zanemarjanja vrednot, ki smo jih prinesli iz domovine. Škofov (ali Rožmanov) **zavod v Adroguéju** ima po volji ustanovitelja namen najprej vzgojo novih duhovniških poklicev med Slovenci v izseljenstvu. Doslej je iz vrst teh študentov izšlo že šest duhovnikov. Obenem je naloga zavoda, da slovenski skupnosti vzgoji izobražence, ki naj prejmejo popolno izobrazbo, kot je določena v tej državi, a jim zavod poleg tega nudi primerno narodno in versko vzgojo v skladu z najboljšimi slovenskimi tradicijami. Bivših gojencev je že nad sto. Zavod vzgaja bodoči slovenski razumniški rod, ki naj po naših domovih in ustanovah nadaljuje delo očetov v duhu, kot je bilo začeto. Zato je treba podpreti ustanovo z vseh strani.«

SEPTEMBER

3: Društvo Slovenska vas v Lanusu je organiziralo **razstavo slovenskega tiska** pod geslom: **'V vsako hišo družinsko knjižnico'**. Razstavljeni so bili časopisi, revije in knjige. O pomenu razstave in slovenski knjigi sta govorila Franc Sodja CM in Ruda Jurčec. Za vodstvo razstave je skrbel Maks Jan.

4: DSPB Tabor je pripravilo **spominsko proslavo ob 20-letnici smrti generala Rupnika** v Slovenski hiši. Sv. mašo je da-

iz naše kronike

Metka Mizerit

roval msgr. Anton Orehar, nato pa je bila spominska proslava pred spomenikom. Govorila sta Ivan Korošec in pesnik Igor (Adolf Željko Škrjanec), vmes pa so bile pesmi in recitacija.

9: SKAD je povabil svoje člane in članice na **tridnevne duhovne vaje**, ki naj bi jih imeli fantje v škofovem zavodu v Adroguéju pod vodstvom F. Sodje CM, dekleta pa v San Miguelu pod vodstvom dr. A. Kukovice DJ.

10: Na sestanku *Slovenskega katoliškega akademskega starešinstva* (SKAS) so debatirali o ustanovitvi slovenskega srednješolskega zavoda in o **bodočnosti škofovega zavoda v Adroguéju**.

11: **Blagoslovitev novega Slomškovega doma** v Ramos Mejiji je zbrala številne rojake. Direktor msgr. Anton Orehar je daroval sv. mašo, nato pa blagoslovil novo gradnjo, križe za posamezne prostore in šentjanževce, s katerim je gostom med kosilom napil boter Herman Zupan st. Po kosilu, med katerim so izrekli pozdravne besede predstavniki domov in organizacij, je bil kulturni program s petjem, simbolično vajo in govorom premeta Franceta Novaka.

17: **Sv. maša za pokojnega Roberta Petrička - Boja**, mladega javnega delavca, ki je umrl v prometni nesreči, je bila v Slovenski hiši po namenu SFZ in SDO.

18: Rojaki na Pristavi so pripravili **družinsko nedeljo**. Namen te prireditve je, da eno nedeljo v mesecu povabi vse okoliške družine, da se zberejo najprej ob oltarju, potem pa ob prijetnem pogovoru, ob igri in pri skupnem obedu. Posebno pozornost posveča materam, ki bodo mogle to nedeljo skrb in delo za kosilo

O BČNI ZBOR NOVE SLOVENIJE - V soboto, 9. aprila, ob 19. uri je bil **V SLOVENSKI HIŠI** občni zbor krajevnega odbora N.Si Krščanski Demokrati Argentina in Južna Amerika za dobo 2016–2018. Msgr. dr. Jure Rode je najprej daroval sv. mašo za vse pokojne člane.

Po maši se je začel občni zbor. Najprej sta tajnik in blagajnik podala poročili; nato so se pogovorili o obisku predsednice N.Si ge. Ljudmile Novak. Sledilo je poročilo podpredsednika stranke za Slovence v zamejstvu in po svetu prof. Avgušтина Vivoda, iz katerega je bilo razvidno, da ima stranka predstavnike v Barilocho, Mendozi, Chacu, Miramarju, Rosariu, San Luisu, Santa Cruzu in Tucumanu ter tudi po drugih državah Južne Amerike.

Pri volitvah je bil izvoljen sledeči odbor: predsednik Verbič Gregor Pavel; odborniki: Jelenc Gregor, Tekavec Ivana, Šenk Jože, Rožanec Jože ml., Malavašič Mici, Škulj Rezka, Jan Ciril, Potočnik Jelka, Hribar Marjana, Korošec Franci, Vivod Avguštín. V izvršnem odboru je častni predsednik dr. Marko Kremžar.

Ponovno izvoljeni predsednik Gregor Verbič se je zahvalil

za zaupanje in predlagal, naj se posamična mesta v odboru razdelijo na redni seji.

47. PEVSKO GLASBENI VEČER je bil v soboto, 28. maja. Pripravil ga je centralni odbor mladine s pomočjo mladih iz drugih krajev.

Srečanje se je začelo s sv. mašo, ki jo je daroval g. Robert Brest v cerkvi Marije Pomagaj. Potem se je vse občinstvo zbralo **V DVO-RANI SLOVENSKE HIŠE**, ki je bila okrašena kot za poročno slavo.

Večer so si zamislili kot iskanje pevske skupine ali solistov za poroko Lučke in Tomaža. Najprej je vse navzoče pozdravila Anika Urbančič, nato se je začel program. Tomaž (Tomi Lenarčič) in Lučka (Luči Ayerbe Rant) sta bila namenjena, da bosta izbrala skupino ali solista za "njuno poroko". Izbirati jima bo pomagala Tomaževa mati Klara (Klara Kočar).

Prva je nastopila Mikaela Figureoe; na klavirju jo je spremljala Daniela Santi. Nato sta tudi skupno zapeli v duetu. Sledil jima je mladi kitarist Martin Seljak. Naslednja točka je bila petje Nevenke in Aleša Grohar; spremljala sta ju Marjanka Grohar na klavirju in Matjaž Rožanec s kitaro. Prvi del je zaključila skupina

zamenjati za koristen pogovor o vzgojnih vprašanjih. Prva taka nedelja je zbrala pri kosilu 160 ljudi.

Slomškova **proslava šolskih otrok** je bila popoldne v Slovenski hiši. Po skupni šolski sveči maši je bil odrski nastop, ki ga je pripravil tečaj iz Carapachaya v režiji voditelja šole Alek-

sandra Pirca in s sodelovanjem učiteljstva. Prikazali so sedem prizorov: **Počastitev škofa Slomška, Naš narodni dom, Z vlakom, Mak, Slovenska zastava, Marija — morska zvezda** ter **Pegam in Lambergar**; vmesne odmore so izpolnili z deklamacijami. Nastopi so nudili bogato besedilo ter pestrost scene in prizorov.

Estreno (Damián Carrasco, Dejko Lenarčič, Tomi Lenarčič, Marjan Loboda in Tonči Oblak).

Sledil je kratek odmor. V drugem delu je najprej nastopil solist Mavro Tudnis. Slovenski pesmi je zapel ob spremljavi skupine *Km 43*. Lepo je zapela Lucijana Petkovšek, nato pa v duetu s sestro Cecilijo. Irina Podržaj je zaigrala na klavirju in pokazala velik talent. Zadnja točka res lepo pripravljene večera je bila glasbena skupina *Km 43*, ki jo sestavljajo: Peter Kopač, Damijan Marinič, Martin Marolt, Tomi Marolt, Marjan Vombergar in Danilo Žgajnar. Lepo so zaigrali in nas, kot vedno, navdušili.

Ob koncu so se organizatorji zahvalili vsem, ki so sodelovali pri večeru, posebej gospe Andrei Quadri Brula za okrasitev, Nataliji Kržišnik za slikanje, Tomažu Kendi in Martinu Zarniku, ki sta skrbela za luči, ter Fantom Audio Pristava. Nasvidenje prihodnje leto!

TRUBARJEV DAN NA VELEPOSLANIŠTVU

V Sloveniji od leta 2010 praznujejo 8. junij kot Trubarjev dan. Veleposlanica ga. Jadranka Šturm Kocjan je ta večer povabila v residence predstavnike slovenske kulture in medijev, ki so se zbrali v lepem številu. Najprej je vse navzoče nagovorila gospa veleposlanica: Napovedala je »Mesec Slovenije« v Buenos Airesu in vse povabila na udeležbo na raznih srečanjih. Večer je potekel v prijetnem razpoloženju in ob bogati postrežbi.

PROCESIJA PRESVETEGA REŠNJEGA TELESA

Praznika svetega danes radujmo se...

V nedeljo, 12. junija, smo Slovenci v Buenos Airesu slovesno obhajali praznik presvetega Rešnjega Telesa. Slovesnost s procesijo je bila **V CERKVI MARIJE POMOČNICE KRISTJANOV V DON BOSCOVEM ZAVODU** v Ramos Mejiji. Ob 9. uri

se je začela slovesnost z izpostavljenim Najsvetejšim. Procesija se je vila po prostranem svetišču, blagoslovi so bili pri stranskih oltarjih. Križ je načeloval procesijo, sledili so šolski otroci z učiteljicami, ministranti in duhovniki z Najsvetejšim. Ostali smo bili na svojih mestih in spremljali pobožnost z molitvijo. Bogoslužje je spremljalo ljudsko petje pod vodstvom priložnostne pevске skupine, ki jo vodi g. Andrej Selan. Na orgle je igrala prof. Andrejka Selan Vombergar. Procesijo je vodil g. Franci Cukjati v spremstvu delegata dr. Jureta Rodeta in g. Roberta Bresta. Ob oltarjih so vsi trije duhovniki izmenoma peli evangelije. Pri vsakem oltarju so deklice, po lepem slovenskem običaju, potresale cvetje na čast svetemu Rešnjemu Telesu. Obred je napovedoval Janez Filipič; rožni venec je molil Franci Draksler. Po procesiji in blagoslovu smo imeli sv. mašo, ki jo je daroval g. Franci Cukjati. Pri pridigi je povedal, da je Jezus postavil zakrament evharistije na veliki četrtek pri zadnji večerji. Takrat je postavil tudi zakrament mašniškega posvečenja z besedami: "To delajte v moj spomin." Med mašo je bila priložnost za sveto spoved. Slavje smo zaključili z pesmijo *Povsod Boga*.

Po obredu so se rojaki ustavili na ploščadi pred cerkvijo v prijateljskem pogovoru, saj je sonce prijetno ogrelo mrzlo jutro.

PRAZNOVANJE 25. OBLETNICE SAMOSTOJNE SLOVENIJE sovpada z **200-letnico argentinske samostojnosti**. Veleposlaništvo RS je, v soglasju z vlado avtonomnega mesta Buenos Aires pripravilo vrsto prireditev. Prva je bila **FOTOGRAFSKA RAZSTAVA NAJLEPŠIH SLIK SLOVENIJE NA TRGU PLAZA VATICANO** pod naslovom "Čutim Slovenijo, čutim jih 25". Razstavo je otvorila gospa veleposlanica v četrtek, 9. junija. Pozdravila je vse navtoče in razložila okoliščine sla-

vja. Na odprtju je bil prisoten tudi minister za kulturo buenosaireške vlade Darío Lopérfo. Po otvoritvi so si vsi navzoči ogledali prelepe fotografije; prav tako so se ustavljali tudi mimoidoči.

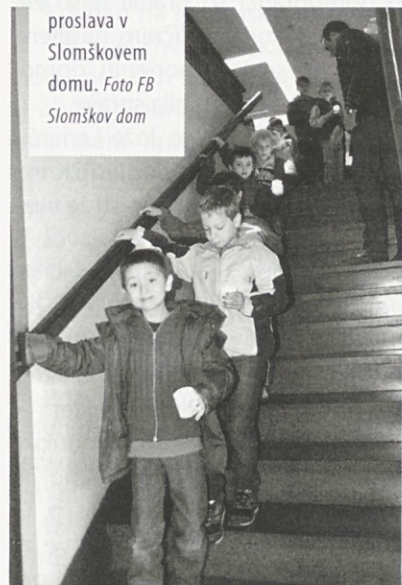
25. obletnice samostojne Slovenije smo Slovenci v Buenos Airesu praznovali zelo slovesno prav na soboto, 25. junija.

Slavje se je pričelo **S SVETO MAŠO V BUENOSAIREŠKI STOLNICI**. Čudovito svetišče smo Slovenci napolnili še pred začetkom. Ob 11,30 so vstopili v stolnico narodne noše, zastavonoše, ministrantje in duhovščina. Ob mogočnem petju pesmi »Pozdravljena Mati dobrega sveta« se je začela sveta maša, ki jo je daroval nadškof iz Corrientesa msgr. Andrej Stanovnik. Somaševali so: škof v Catamarci msgr. Lojze Urbanč, delegat slovenskih dušnih pastirjev msgr. Jure Rode, gg. Franci Cukjati, Robert Brest, Franci Urbanija, msgr. Mirko Grbec, France Urbanč, France Himmelreich, Tone Rant in msgr. Vicente Turturro. Na koru so peli združeni pevski zbori (*Ex corde* iz Ramos Mejije, *MPZ San Justo*, *Slovenski zbor iz San Martina*, *Pevski zbor s Pristave* in *Pevski zbor Carapachay – Lanus*) pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar. Čudovite zvoke je z orgel izvajljala ga. Anka Savelli Gaser. Dr. Rode je najprej pozdravil vse navzoče; med njimi so bili: veleposlanica ga. Jadranka Šturm Kocjan in njen mož, predsednik ZS inž. Jure Komar z gospo ter predstavniki naših Domov in organizacij.

Pri pridigi je nadškof msgr. Stanovnik izmenoma v slovenščini in španščini povedal, da se moramo za svobodo in samostojnost najprej zahvaliti Bogu. Govoril je tudi o Božjem usmiljenju, da moramo prenoviti našo vero. Kriza v današnjem svetu ni toliko gospodarska, ampak je kriza vrednot, razdvojenosti in morale. Med sabo smo bratje in to

Domobranska
proslava v
Slomškovem
domu. Foto FB
Slomškov dom

oblačen in mrzel; nastopajoči so se ogreli z glasbo in plesi.

Zabavni del je začel ansambel *Baires Polka*. Sledil je nastop folklorne skupine iz Slovenske vasi, nato pa ansambel *Zlatorock*. Predstavila se je tudi folklorna skupina *Veseli duh* iz Rosaria. Nato je zaigral in zapel *Slovenski inštrumentalni ansambel*. Sledil je ples otroške skupine *Mladika*, za njim pa glasbena skupina *KM 43*. Zaplesala je folklorna skupina *Maribor* iz Carapachaya, za tem pa folklorna skupina s Pristave. Vse nastope je napovedoval dr. Viktor Leber, v drugem delu pa tudi hčerka Štefi.

Uradni del se je začel s prihodom argentinske in slovenske zastave in petjem obeh himen (slovensko sta zaigrala Janez Dovč in Boštjan Gombač), peli pa smo vsi. Prvi je vse navzoče pozdravil predsednik ZS inž. Jure Komar in izrazil veselje ob 25. obletnici slovenske samostojnosti. Potem je spregovoril predsednik »comune št. 1« Roberto Salcedo. Sledil je pozdrav gospe Mercedes Bárbare (Subsecretaría de derechos humanos y pluralismo cultural). Končno je spregovorila veleposlanica RS v Argentini ga. Jadranka Štrurm Kocjan. Podala je kratek oris slovenske zgodovine in današnji po-

ložaj v Sloveniji.

V zahvalo Argentini, ki nas je gostoljubno sprejela, sta nastopili folklorni skupini *Mladika* in *Maribor* z argentinskimi folklornimi plesi. Nato sta zaplesala tango slovenska plesalca Andreja Podlogar in Blaž Bertoncelj. Združeni pevski zbori so pod vodstvom gospe Marte Selan Brula, ob spremljavi *Baires Polka*, zapeli pesem »V dolini tihi«. Okoli sto slovenskih otrok sobotnih tečajev je, pod vodstvom Marcela Brule, zapelo: *Naša četica koraka*, *Moj očka ima* in *Mi se imamo radi*. Sledil je nastop dueta Janez Dovč in Boštjan Gombač. Nato so odrasli pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar zapeli *venček Pivskih pesmi* in končno pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic prelepo *Slovenija, odkod*.

Dr. Viktor Leber in Štefi sta se zahvalila vsem, ki so nastopili ali sodelovali pri pripravi in izvedbi te mogočne proslave 25. obletnice Republike Slovenije.

Tudi V MENDOZI so slovensko praznovali 25. obletnico osamosvojitve Slovenije. Praznovanje so začeli v nedeljo, 19. junija, ko so se poslovili od Slovenskega Mendoškega okteta. Fantje so odpotovali v Slovenijo, da bi peli na Dnevu državnosti na Kongresnem trgu v Ljubljani. Sodelovali so ob spremljavi Sinfoničnega orkestra RTV SLO in zapeli »Vendimia« ter tako predstavili Mendozo na uradni prireditvi v prestolnici.

V soboto, 25. junija, je Društvo Slovencev priredilo spominsko proslavo na trgu republike Slovenije v Mendozi. Za to priložnost so ga obnovili; keramične okraske, kapelico znamenje brezjanske in lujanske Marije, vodnjak, klopice in napis trga.

Ob navzočnosti župana dr. Rudolfa Suáreza in častnega konzula inž. Jožeta Šmona se je zbralo veliko rojakov in prijateljev slovenske

moramo prenesti v naše življenje. Vzgojeni smo bili v katoliški veri, ki jo moramo deliti v okolju, kjer živimo. Priporočil je oba naroda Mariji, lujanski Devici.

Sveto mašo smo zaključili s pesmijo »Marija skoz življenje«, ki so jo peli vsi verniki.

SLAVJE SE JE NADALJEVALO NA AVENIDI DE MAYO, kjer je bil postavljen velik oder za zabavni in kulturni del. Na pločniku so bile postavljene stojnice, kjer so se lahko vsi okrepčali s slovenskimi tipičnimi jedmi, slaščicami in pijačo. Dan je bil

skupnosti. Zapeli so obe himni; pozdravne besede in povzetek slovenske zgodovine je podal Davorin Hirschegger: Pevski zbor je zapel pesem *Slovenija v svetu* (besedilo dr. Marko Kremžar, uglasbil Jože Osana). Podali so kratek prevod besedila, da so vsi navzoči razumeli. Kot poklon deželi, ki nas je sprejela, so zapeli *Cueca de la viña nueva*. Otroci Slovenske šole sv. Cirila in Metoda so zapeli skupaj z učiteljskim zborom (ob spremljavi Pavlija Nemaniča na kitari in brata Matjaža na harmoniko). Petje je vodila ga. Mariana Ruíz Díaz.

Proslavo je zaključila Folklorna skupina »Korenine« z istrskimi pleši. Poučuje jih prof. Daniel Gomez. Vsi nastopajoči so bili nagrajeni z močnim ploskanjem.

Ob koncu so se zahvalili g. županu in vsem, ki so sodelovali pri lepem praznovanju.

Sledila je pogostitev s slovenskimi jedili, sladicami in žlahtno mendoško kapljo. Ogledali so si tudi Karto Slovenije in še dolgo kramljali na trgu.

OBISK GOSPE VELEPOSŁANICE IN PRAZNOVANJE OSAMOSVOJITVE. V MENDOZI so kar dvakrat slavili 25. obletnico države Slovenije. V torek, 28. junija, je vabil Konzulat RS v Mendozi. Slavje je bilo v dvorani mendoške Borze. Vsakemu udeležencu sta Gizela Žumer in Mariano Šmon (oblečena v narodne noše) pripela belo modro rdečo kokardo. Nato sta jih sprejela ga. veleposlanica RS ga Jadranka Šturm Kocjan in konzul RS v Mendozi Jože Šmon.

G. konzul je organiziral razstavo umetniških del; sodelovalo je 14 umetnikov.

Med številnim občinstvom so bili Slovenci mendoške skupnosti, zastopniki vlade in diplomatski predstavniki ter prijatelji Slovencev.

Program je vodil Vladko Žumer. Povedal je, da praznujejo 25. oblet-

nico osamosvojitve Slovenije in 200 -letnico osamosvojitve Argentine. Po pozdravu je povabil vse, da so zapeli argentinsko himno. Nato pa sta slovensko zaigrala Janez Dovč in Boštjan Gombač. Vsi Slovenci so se jima pridružili in zapeli Prešernov pozdrav domovini.

Prvi je spregovoril gostitelj inž. Jože Šmon. Poudaril je praznovanje obeh držav in spoštovanje vrednot svobode, poštenja, solidarnosti in medsebojne pomoči. Nato je spregovorila veleposlanica ga. Jadranka Šturm Kocjan; podala je kratek povzetek slovenske zgodovine in sedanjí položaj Slovenije ter potrdila, da so del Slovenije tudi vsi Slovenci, rastreseni po svetu.

Govoril je tudi zastopnik vlade *Jefe de Gobierno de Mendoza* dr. Carlos Segura. Slovenski pevski zbor iz Mendoze je, pod vodstvom Mariane Ruíz Díaz, zapel ljudsko »Dajte, dajte«, nato pa še »Cueca de la viña nueva.«

Za zaključek programa sta Janez Dovč in Boštjan Gombač iz Slovenije zaigrala več slovenskih pesmi in požela močno navdušenje in ploskanje.

Častni konzul je povabil na napitnico in bogat prigrizek.

Gospa veleposlanica se je tudi srečala z glavnim predstavnikom odseka »Dirección General de Escuelas de Mendoza«, lic. Jaime Carreras. Oba se izredno zanimata za uradno slovensko šolo »Colegio Esloveno Anton Martin Slomšek«.

DOMOBRANSKA PROSLAVA V SLOMŠKOVEM DOMU je bila v nedeljo, 26. junija. Sv. mašo za domobrance in vse žrtve komunistične revolucije je daroval g. župnik Franci Cukjati, ki je med pridigo tudi govoril, da so naše žrtve pustile zgled krščanske vere.

Po maši smo ostali v dvorani. Spominski govor je imela Metka Mizerit, ki je na kratko orisala trpljenje našega naroda med vojno in revolucijo. Zaradi komunističnih umorov so se moške in fantje zbrali v vaške straže. Škof Rožman je obsodil vojske umore. Po padcu Turjaka so se protikomunistične sile strnile v slovensko domobranstvo. Slovenski domobranci so branili našo zemljo pred komunističnim nasiljem. Spomnila se je umorjenih domobrancev in se dotaknila sprave.

V drugem delu je Jože Lenarčič podal uvod v video o zloglasni Krimski jami, kamor so komunisti že med revolucijo metali svoje žrtve, včasih še žive. Pretreseni smo gledali video, kako izkopavajo zemeljske ostanke tistih, ki so umrli nasilne smrti. V dušo nas je zeblo, ko smo videli kosti mož, fantov, žena in deklet.

Potem so razdelili med otroke in tudi odrasle svečke, ki smo jih položili pred spominsko ploščo. G. Franci Cukjati je zmolil molitve za rajne; vsi skupaj pa smo zapeli pesem »Oče, mati, bratje in sestre ...« v spomin na naše pokojne.

TEREZIJA AVILSKA

Znana anekdota pravi, da ko je šla nekoč Terezija na pot, da bi obiskala neki samostan, ki ga je ustanovila, jo je osel, na katerim je jezdila, vrgel s hrbta. Pristala je v blatu s poškodovano nogo. Tedaj je Bogu zabrusila: »Gospod, nisi si mogel izbrati slabšega časa za ta dogodek. Zakaj si to dopustil?« V molitvi je dobila odgovor: »Tako ravnaj s svojimi prijatelji.« Odvrnila je: »Zato jih imaš tako malo.«

RESNIČNA ZGODBA MUSLIMANA,
KI JE POSTAL KRISTJAN

Cena, ki sem jo plačal

Joseph Fadelle (16)

V pregnanstvu

Aman, Jordanija, 20. aprila
2000

Naslednji dan, ki je bil naš prvi dan na jordanskih tleh, sem imel dva opravka: najti sem moral nuno, h kateri me je napotil abuna Gabriel, in se oglasiti na amanskem apostolskem vikariatu, kjer naj bi me čakalo dva tisoč dolarjev.

S taksijem sem se odpeljal na naslov, ki sem ga dobil od abune Gabriela. Tam je nunski samostan, mi je povedal. »Pozvoni in reci, da bi rad govoril s sestro Marjam.«

Pozvonil sem in skozi odprtino na vratih je pogledal prestrašen in nezaupljiv obraz sestre, za katero sem bil prepričan, da je s Filipinov.

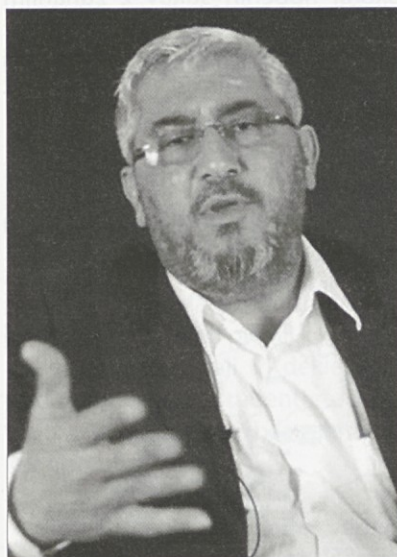
»Ni je. Vrnite se čez eno uro!« me je odslovila in urno zaprla loputo.

Morda se je prestrašila mojega zagorelega iraškega obraza in krepke postave.

Počakati sem moral eno uro in odločil sem se, da se bom najprej napotil na apostolski vikariat. S sabo nisem imel nobenega dokumenta, nobenega pisnega priporočila, zato sem tajnici na recepciji naravnost povedal, da me pošilja abuna Gabriel, ki je zame pri njih pustil neko stvar. Zbegana tajnica me je gledala, kakor bi padel z Marsa.

»Ničesar ne vem.«

Več ji nisem mogel povedati, saj bi sicer zbudil preveč pozornosti.

Joseph Fadelle

Žalosten, ker mi je spet spodletelo, sem se vrnil v samostan. Bil sem odločen, da se me tokrat ne bodo tako zlahka otresli.

Sestra Marjam se je medtem vrnila in me bila na srečo pripravljena sprejeti. Začutil sem, da me je filipinska sestra spustila naprej proti svoji volji, saj me je še vedno prestrašeno gledala. Odpeljala me je po hodniku do majhne sobice, kjer me je čakala sestra Marjam. Imela je kakih šestdeset let in bila je visoke, krepke postave. Z odločnim in sumničavim pogledom se je zastrmela vame. Ni se mi zdela najbolj priljudna ... Toda abuna Gabriel mi je toplo priporočil, naj se obrnem nanjo; lahko sem ji zaupal.

»Sestra, k vam me je poslal oče Gabriel in za vas imam pismo,« sem rekel in ji izročil edini dokument, ki je pričal, kdo v resnici sem.

V sporočilu je bilo le nekaj besed:

»Ta družina potrebuje pomoč.« Abuna Gabriel je bil skrajno previden: če bi me prijeli, bi lahko pismo uporabili proti meni.

»V redu. Kako vam lahko pomagam?« je odločno vprašala nuna, ki očitno ni bila takšne sorte, da bi izgubljala čas z vljudnostnimi frazami.

Na kratko sem ji opisal svojo zgodbo, kako sem se spreobrnil in zakaj sem pobegnil iz Iraka. Pozorno in zbrano mi je prisluhnila. Nazadnje sem ji povedal, da bi rad najel kakšno stanovanje za čas, ki ga bomo preživeli v Jordaniji, saj si bivanja v hotelu ne moremo privoščiti.

Omenil sem, koliko smo plačali za prejšnjo noč, in od ogorčenosti se je kar zgrozila:

»To je oderuško! Najeli ste vozniaka, ki vas je pripeljal v Jordanijo. Nedvomno ima dogovor s hotelirjem ... To ni v teh krajih nič nenavadnega. Begunci so molzne krave.«

Izvedel sem, da bom moral z denarjem ravnati previdneje. Odleglo mi je, ker je priporočilo abune Gabriela doseglo svoj namen: sestra me je iskreno vzela v varstvo.

»Ste prišli s taksijem?« me je sumničavo vprašala.

»Da ... Zakaj?«

»Bolje, da se jim izogibate ... Begunce takoj prepoznajo. Čim bolj neopazni morate biti. Nikoli se ne ve! Kako ste ga plačali? Imate denar?«

»Imam, a je še vedno na apostolskem vikariatu in ne vem, kako naj pridem do njega. Ostalo mi je le nekaj iraških dinarjev. Dal sem jih taksistu, da me je pripeljal do sem. Če bo šlo tako naprej, ne bomo dolgo zdržali ...«

»Taksistu ste plačali z iraškimi dinarji?« mi je skočila v besedo. »Tako je in rekel sem mu, naj obdrži drobiž ...«

Na moje veliko presenečenje je sestra bruhnila v smeh, pristen in glasen smeh, ki se je skladal z njenim gorjanskim naglasom. Nisem vedel, kaj je bilo tako smešnega.

»Gre za to,« je pojasnila, »da je en iraški dinar vreden približno tisoč jordanskih dinarjev. Torej ste taksistu plačali dvojno ceno, saj ta po navadi znaša okoli štiristo jordanskih dinarjev ... Ne, bolje bo, če uporabljate javni prevoz, manj vpadljivi boste!«

Zaradi naivnosti sem bil jezen sam nase, zato nisem rekel ničesar več. Sestra Marjam je zaslutila moje občutke in se zresnila.

»Bom videla, kako vam lahko pomagam pri namestitvi. Imam prijatelja, ki je iraški kristjan, morda vam bo lahko ponudil roko ...«

Popoldne mi je sestra predstavila Sajda. Stanoval je v mestnem predelu, kjer najemnine niso bile visoke, manj kot sto dinarjev na mesec. Veliko Iračanov se je nastanilo tam in čakalo na vizume, ki bi jim odprli vrata v tujino, predvsem na Zahod: v Severno Ameriko in Evropo.

Na srečo je slišal za hišo v bližini svojega doma, ki so jo oddajali za petinšestdeset dinarjev. »Pridite si jo ogledat,« me je prijateljsko povabil. Dve uri pozneje smo sklenili kupčijo in z lastnikom podpisali pogodbo. Vselili smo se še isti večer.

Brez neprijetnega dogodka pa vendarle ni šlo. Sajda je šele pri podpisovanju pogodbe izvedel, da mi je ime Mohamed, zdrznil se je in me začel zasliševati. Kako se lahko musliman prikrade med kristjane?

Sestra Marjam ga je ustavila, ga odločno prijala za roko in mu samozvestno zamrmrala: »Pozneje!«

Bogu sem se zahvalil, da mi je na pot poslal nuno, ki je vzela stvari v svoje roke. Pri tem sem ugotovil, da kristjani v Jordaniji sicer živijo bolje kakor v Iraku, a njihov položaj kljub temu ni zavidenja vreden.

Sestra Marjam se je povsem živela v vlogo neizprosne angela varuha in me pospremila do hotela, kjer so me čakali žena in otroka. Odšli smo po nakupih, saj v hiši ni bilo ničesar, in v samostanu

vzeli vzmetnice, ki so jih podarili jordanski dobrotniki.

Ob nepričakovani pomoči sem kar zazijal in sestra Marjam mi je povedala, da je pogosto v stiku z iraškimi kristjani. Z drugimi sestrami je redno obiskovala mojo domovino, kjer je v odročnih krajih otroke poučevala verouk. Tam niso imeli skoraj nobenih stikov z zunanjim svetom, zato so se v času molitve otroci sklonili k tlom, kakor to počno muslimani.

Odprave so bile nevarne. Verjetno je bila pod stalnim nadzorom jordanske policije. Ravno zato, je priznala, se je prestrašila, ka so ji sestre povedale, da jo išče visok in brkat Iračan.

Precej nepričakovano smo torej dobili streho nad glavo. Begunstva si nismo predstavljali tako ... Čeprav je šlo zgolj za začasno namestitev. Prepričan sem bil, da bomo morali v kratkem oditi iz Jordanije.

Preblizu Iraka smo bili. Moja družina je bila gotovo pripravljena narediti vse, da bi izpolnila fatvo, ki jo je izrekel ajatola Mohamed Sadr.

Ker sem bil včasih musliman, sem vedel, da me jordanski kristjani ne bodo zlahka spustili medse, saj sem enako kot v Iraku pomenil nevarnost.

Nisem se nameraval odreči svoji največji želji — krstu —, zato mi ni preostalo drugega, kakor da poskrbim za čim hitrejši odhod iz

države. Vendar pridobitev vizuma ni bila mačji kašelj.

Dogodek dva dni pozneje me je prepričal, da bomo zapustili državo. Lastnik hiše, v kateri smo se nameslili, me je prosil, naj grem z njim v urad za začasna bivališča, kjer bi si lahko spremenil ime. Ko sva odhajala, so me obšli neprijetni občutki in vprašal sem ga, zakaj sva morala v urad.

Izvedel sem, da se morajo tujci, ki želijo najeti stanovanje, čim prej prijaviti pri ustreznih organih. Tako jim oddelek za tujce pri uradu za državno varnost lahko izda dovolilnico za bivanje, ki velja tri mesece.

Lastnik me je opozoril, da moram po izteku tega roka nujno zapustiti državo, saj bi sicer moral za vsak dodaten dan, ki bi ga preživel na jordanskih tleh, plačati kazen v višini dinarja in pol.

Pomenilo pa je tudi, da bi me po tem datumu nemudoma izgnali, če bi me prijala policija.

Z grozo sem se zavedel, da sem se s tem, ko sem na prefekturi povedal svoje ime in naslov, spravil v veliko nevarnost: družina bi me

lahko našla. Nenamerno sem ogrozil ženino življenje in življenje svojih otrok. V nekaj minutah sem se odločil: v najkrajšem možnem času se bomo preselili.

Vdana sestra Marjam je nemudoma napela vse sile. V štirinajstih dneh ji je uspelo prepričati prijatelje svoje verske skupnosti, da so nas vzeli pod streho. Živeli so v krščanskem mestecu Fuheis, ki leži dvajset kilometrov severozahodno od Amana.

Prebivalci tega mesteca v gričevnati in zeleni pokrajini, le lučaj od kraljeve palače, so imeli navado, da posestev niso prodajali muslimanom, tako so bile vse družine izključno krščanske. Šlo je za edinst-

ven primer v Jordaniji, kjer je živel običajno več muslimanov. Kristjanov je bilo bore štiri odstotke prebivalstva. To ni bilo tako malo, a bili so razpršeni po vsej državi s petimi milijoni prebivalcev.

V Fuheisu ni nihče skrival pripadnosti krščanski veri: to je bil edini kraj v državi, kjer se je slišalo zvonjenje in kjer je na veliki petek križev pot potekal na prostem. Znašli smo se torej v oazi miru in varnosti. Vsaj upali smo, da bo tako ...

Nastanili smo se v kletno stanovanje velike družinske hiše, v kateri je živel družina gostiteljica. Mati, um Farah, ki so jo v mestu klicali teta, je bila vdova. Skrbela je za štiri otroke. Dva sta se pridružila uniformiranim enotam, eden je bil v vojski, drugi pri policiji, hčeri sta se posvetili cerkvi. Eden od sinov se je osamosvojil in se izselil iz stanovanja v kleti, saj se je odločil zgraditi hišo nedaleč od doma. Tako nam je um Farah odstopila njegovo stanovanje.

S težkim srcem sem se sprijaznil, da bom odvisen od drugih, saj sem se zaradi tega čutil ponižanega. Ponudbo sem sprejel le pod pogojem, da bom plačeval najemnino. Kmalu sem ugotovil, da nas družina gostiteljica ni sprejela, da bi se okoristila na naš račun.

Predlagal sem, da bi prispeval pri plačilu računa za elektriko. Dvomil sem, da bom kdaj videl račun, a imel sem vsaj mirno vest ...

Kmalu sem se pri družini, ki me je sprejela za svojega, počutil kot doma. Še preveč, morda. Pogosto sem pozabil, da sem vendarle samo gost, ki si ne more dovoliti vsega.

Nekega dne je eden od sinov rekel, da ne bo šel na neki pogreb, ker se družina umrlega ni udeležila pogrebnih slovesnosti ob smrti njegovega očeta. V Jordaniji je to veliko pomembnejša družbena obveznost kakor v Iraku. Poslušal sem pogovor in zlobno pripomnil:

»Okoli oko, se ti zdi to krščansko?«

Dnevi so tekli in opazil sem, da jih moti, ker vere nisem pojmoval tako družbeno kakor oni. Nikomur se nisem zameril, saj so se med nami spletile prijateljske in verske vezi, a čutil sem, da sem vse od prihoda zbujal številne dvome.

Zaradi svoje preteklosti se nisimo mogli vključiti v povezano, toda precej zaprto mestno skupnost ... Vsi so bili kristjani in do islama precej sovražno razpoloženi. Razumel sem jih, saj sem vedel, kako pogosto so bili žrtve muslimanskega nasilja in zlonamerne nagajanja.

Um Farah mi je nekega večera pripovedovala, da so na predavanjih na njeni fakulteti prosili kristjane, naj vstanejo. Dve ali tri dekleta so pogumno vstala. Študentje so jih grdo zmerjali, ker niso bila zakrita in ker niso bila muslimanke!

Prebivalci Fuheisa niso vedeli, kaj bi si mislili o meni, saj spreobrnjenca niso srečali še nikoli v življenju. Niti pomislili niso, da je iz islama mogoče prestopiti v krščanstvo. Zanje je bila to norost, ki je bila za povrhu še strašno nevarna. Že sama misel na spreobrnjenje se jim je zdelo tuja.

Glede tega se me je najbolj dotaknil odnos matere naše družine gostiteljice, um Farah. Naša zgodba jo je tako ganila, da mi je večkrat povedala, kako se je njena vera 'okrepila', odkar smo se naselili pri njej.

Na vso moč sem užival, ker mi verske pripadnosti ni bilo treba več skrivati. Po vseh preizkušnjah mi je to zelo dobro delo. Odkrival sem, kako lepo je vsak dan iti k sveti maši. Zdelo se mi je neverjetno! V mestecu sem se počutil tako prijetno, varno in povezanega v veri s someščani, da sem razmišljal, da bi se za nekaj časa ustalil v njem. Poleg tega mi je sestra Marjam povedala, da se zadeve z vizumom niso premaknile niti za ped.

Toda poslušal sem jo le z enim ušesom. Veliko bolj me je zanimalo, kdaj bom prejel zakrament krsta. Položaj se je nekoliko umiril in zdelo se mi je, da bi to lahko bila priložnost. Okoliščine so ravno pravšnje, sem nekega dne rekel Anuar, ko sva se vračala od maše. Vloživa prošnjo!

Zaupal sem se um Farah, ki je bila moja zaupnica in mi je bila kot druga mati. Moja spreobrnitev in njeno vdovstvo sta naju povezala. Rekla je, da bo govorila s hčerjo Sano, ki je dobro poznala monsignorja Basama Rabaha. Skupaj sva mu napisala pismo.

Dalje prihodnjič

PAUL HATTAWAY NEBEŠKI ČLOVEK

*Čudovita resnična zgodba
kitajskega KRISTJANA YUNA*

Izdala in založila
Družina d. o. o.

DŽ toplo priporoča
nakup te knjige
svojim bralcem,
saj odkriva neverjeten
čudež, ki se je dogajal
in se še dogaja na Kitajskem!

**DŽ bo začelo
z objavljanjem
zgodbe Kitajca Yuna
v oktobrski številki !**

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Zgradili smo socializem s socialnimi razlikami.
- Ker so jurišali na nebo, smo pristali v peklu.
- Za Tita je manj sramotno sedaj, ko ga snemajo, kot je bilo prej, ko so ga obešali.
- Vrhovi so lahko zelo nizki.
- Tujega ne dam, svojega nimam.
- Častno besedo dam – kdo dá več?
- Laž: - Resnica je prva začela.
- Čas je denar, pravijo tisti, ki nas hočejo prepričati, da hodijo v Švico gledat na uro.
- V dialogu z njim nisem prišel do besede.
- V socializmu ni nobenega tveganja: vsak državljani zanesljivo ve, da bo čez deset let živel vsaj tako slabo, kot živi danes.
- Birokracija dobiš, če križáš oblast z neumnostjo.
- Naši prejšnji politiki so gradili gradove v oblakih, sebi pa vile na tleh.
- Koliko je podgan, se vidi šele, ko - ladja tone.

ANEKDOTE

SAINT-SAENS –

Francoski pianist in glasbenik Camille Saint-Saens je bil pri skušnji svoje opere 'Samson in Dalila'. Glavno vlo-

go je pela povprečna pevka, ki jo je priporočil minister; direktor je brez moči obupoval. Tedaj se je Saint-Saens obrnil k pevki in ji dejal:

»Gospa, zelo ste nadarjeni, vendar požete prepočasi. Prosim vas, da vse speve požete hitreje!«

»Mojster,« mu je po tihem dejal direktor, »saj bo pela ravno tako slabo, četudi bo tempo hitrejši.«

»Jasno, da bo,« je odgovoril Saint-Saens, »vendar manj časa.«

+++

Glasbenik je strastno ljubil živali; doma je imel pse, mačke, kanarčke in želve. Nekoč se je lastnica hiše pritožila in mu pisala:

»Moja hiša ni živalski vrt!«

Saint-Saens ji je odgovoril:

»Pridite sem stanovat, pa bo.«

IRVING –

Ameriški pisatelj Washington Irving je imel prijatelja, ki je bil prepričan, da je pomemben slikar.

Nekoč se je udeležil velike razstave.

»Si videl slike, ki sem jih razstavil?« je vprašal Irvinga.

»Sem; to so bile edine slike na razstavi, ki sem jih dolgo občudoval.«

»Laskaš se mi!«

»Ne, res! Pred slikami drugih je bila taka gneča, da sploh nisem mogel blizu.«

Slovensko okno upanja

– dr. Marjan Turnšek 193

Jezusova spremenitev na gori

– Silvester Čuk 196

Žalostna Mati božja – Silvester Čuk 197

Človeško telo – tempelj Svetega Duha

– Fernand Lelotte 198

Skrita veličina – Alojz Rebula 200

Iz Gobbijeve knjige Duhovnikom

Marijinim ljubljanim sinovom 201

Bog blagoslovi Slovenijo in Argentino!

– Nadškof Andrej Stanovnik OFMCap. ... 204

Ob 25-letnici osamosvojitve Slovenije

– Jože Kurinčič 205

Ponos in ljubezen – Tone Kuntner 206

Prof. Lambert Ehrlich leta 1933

na Svetih Višarjah 209

Ostani z nami, Gospod ...

– Roman Starc 209

Novomašniku – Stane Zore 210

Novomašniku – Anica Gorenc 210

Dr. Janez Janež – Utrinek Božje dobrote

– Tone Ciglar 211

Tomaž Mavrič – vrhovni predstojnik

lazaristov 213

Marijino sporočilo miru za svet 214

Medžugorje, 35 let potem ...

– Glasnik Kraljice miru 214

Križem po svetu in času – Zbral M.Š. 215

Duhovno življenje je objavilo

– Jure Vombergar 216

Iz naše kronike – Metka Mizerit 217

Cena, ki sem jo plačal

– Joseph Fadelle 221

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVUJA - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

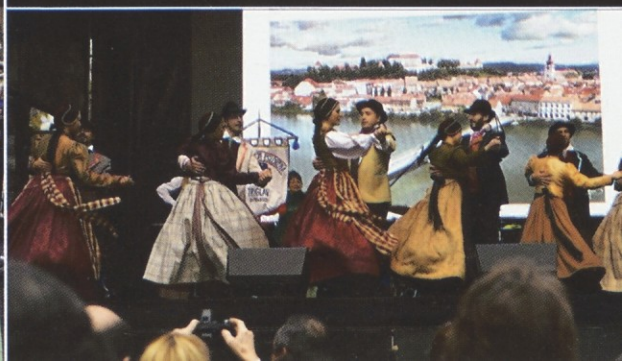
Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: Stane Snoj - Člani uredniškega odbora: Metka Mizerit, arh. Jure Vombergar in Tereza Prijatelj Žnidar - Oblikovanje in prelom: Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Tisk: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - ITALIJA: Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - Gorica: Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: ARGENTINA: po raznašalcih: \$1200; po pošti: \$1400 - Bariloche: \$1300 - OBMEJNE DRŽAVE: DŽ+BS: USD 160; brez BS: USD 150 - AMERIKA: DŽ+BS: USD 185; brez BS: USD 160 - EUROPA: DŽ+BS: €165; brez BS: €150; OSTALE DRŽAVE: DŽ+BS: USD 195; brez BS: USD 180. - Pošiljanje po več izvodov skupaj zniža pošne stroške - Denarna nakazila na bančni (ne osební) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina - OZNANILO ZA LETO 2016: Po raznašalcih: \$ 700; po pošti po Argentini: \$ 1300; Bariloche: \$ 1000 Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS

Orkestri slovenskih domov na praznovanju BUENOS AIRES CELEBRA ob 25-letnici slovenske osamosvojitve - Foto Marko Vambergar

Zaključek praznovanja BUENOS AIRES CELEBRA ob 25-letnici slovenske osamosvojitve - Foto Marko Vombergar

